

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

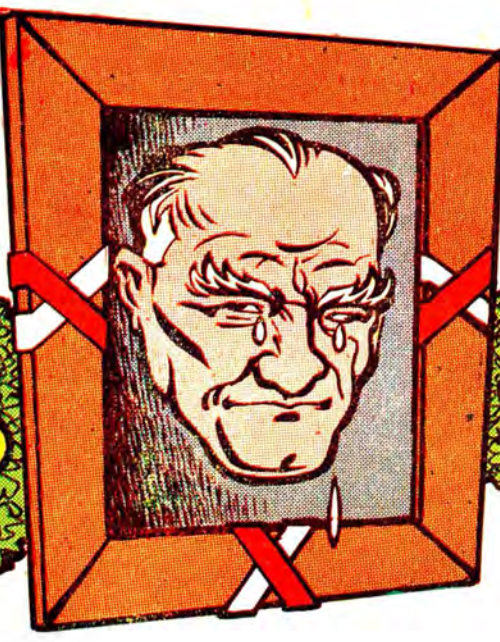
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A K

W A

YAZISIZ

İLÂVELİ BAYRAM SAYIMIZ: 28 SAYFA

DEV ÇEKİLİŞTE

İş Bankasının 7 Milyon liralık DEV ÇEKİLİŞİ bugüne kadar gelmiş geçmiş ikramiye çekilişlerinin en büyüğü, en zenginidir. Senelerin bu en cazip fırsatından istifade ediniz. Tasarruflarınızın tamamını İş Bankasına yatırarak kazanma şansınızı çoğaltınız

TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.

**60 Apartman
Dairesi**

5 adet 100.000 lira

5 adet 50.000 lira

10 adet 25.000 lira

50 adet 5.000 lira

1000 adet 1.000 TL

ayrıca

35 000 kişiye

para ikramiyesi

milyon

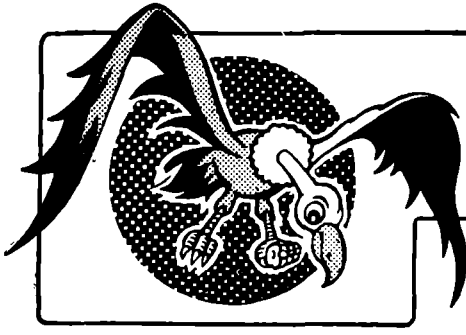
TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

(Faal: 8741—199)

AKBABA

Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 44 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 29 Ekim 1964

Dağ Başını Duman almış

B U güzel, bu tatlı, bu insanın içini ışıklarla dolduran bir marştır :

Dağ başını duman almış,
Gümüş dere durmaz akar.
Güneş ufuktan şimdi doğar,
Yürüyelim arkadaşlar!

Bizim çocukluğumuzda «İzci»nin adı «Keşşaf»dı. Onbeş, onaltı yaşın pırıl pırıl rüyaları içinde hep bir ağızdan bu yürüyüş türküsünü çağırır, cimnastik öğretmenimiz Robenson'un kumandasında, açık hava gezisine çıkardık... Bu, gözlerimi kapayınca içimde bugulanan bir tatlı anıdır. Ama ondan da güzel, ondan da mutlu bir gün var: 19 Mayıs 1919...

Mustafa Kemal Paşa, Samsun'a bu türküyü çağırarak ayak bastı, Havza'ya bu türkünün şevki içinde vardı, Amasya yollarına bu türkü ile yöneldi:

Güneş ufuktan şimdi doğar,
Yürüyelim arkadaşlar!

Önceki hafta, C.H.P. kurultayı, bini aşkın delegenin söylediği bu marş içinde kapandı. Bu gece, yarın, öbür gün milyonlar yine tek ağızdan meydanları çınlatacaklar:

Güneş ufuktan şimdi doğar,
Yürüyelim arkadaşlar!

Onun sağlığında, yurdun kaderini elinde tutan Cumhuriyet Halk Partisi, bayram şenliklerinin Ağustos-böceği değildir. Her gün, ufuktan bir güneşin doğduğunu görüyorduk. Her gün arkada kalan yollar vardı...

Şimdi, Cumhuriyetin kırkbirinci yıldönümündeyiz. İç ve dış durumumuza bakıp: «Kırk bir kere maşallah» diyebilir misiniz?

Onun, Cumhuriyet rejimini kurduğu onbeş yıl içinde, ilk yaprağını yeni bir zaferle açmadığı, son yaprağını yeni bir zaferle kapamadığı takvim yoktur.

Sizlere bayramınızı zehir etmemek için: «Onun ölümünden sonra geçen şu yirmi altı yıla bakın» demiyeceğim!

Osmanlı İmparatorluğunun, Mustafa Kemal Paşa Samsun'a ayak bastığı gün-

kü manzarası şudur: Düşman ordusu ve donanması İstanbul'da. Adana Fransızların süngüsü altında. Urfa, Maraş, Ayıntap İngilizlerin... Antalya ve Konya'da İtalyanlar var. İzmir'e Yunanlılar çıkmış...

İşte o, böylesine yağma edilmiş bir vatan üstünde yola çıktı ve doğacak dediği güneş doğdu!

Oniki milyon insanımız yirmibeş milyon olmuştur. Hasta adamı, tarih kitabında okuyan sağlam bir nesil yetişmişti: Kadın, yüzünden peçeyi atmış, güneşe kavuşmuştu. Erkek, fesi, püskülü bilmiyordu. Dünya davaları ahret kanunları ile görülmüyordu. İnsan uyanıyordu, toprak uyanıyordu. Kadını, işçiyi, köylüyü Millet Meclisine kadar getirmişti. Yarınki düzenin örnekleri idi bunlar. «Çalış!» di-yordu. «Güven!» di-yordu.

«Başar!» di-yordu Mustafa Kemal...

Akıl almaz devrimlerini, kapısında süngülü nöbetçiler bekleyen zırhlı bir kule içinde yapmadı. İlk şapkayı, bir köy kalabalığı içinde giydi. Harf inkılabını bir gece, Gülhane Parkının insan dolu kıyılarında vatandaşlarına müjdeledi. İnanmış adamdı çünkü: Hem dâvasına, hem milletine!

Biz, 29 Ekimde, kendi kendisi ile yarışan bir Türkiye'nin bayramını yaşıyorduk...

Ya şimdi?.. Söyler misiniz bana: Bu bayram neyin bayramıdır?

Büyük kurultayında, hafız okullarından tek söz etmeyen, Kürt Saidin yobaz sürülerinden tek söz etmeyen, takkeden, çarşaftan, peçeden tek söz etmeyen... İstanbul'u Ankara'yı, İzmir'i kuşatan gecekondular çemberrinden tek söz etmeyen..

Dağdan şehire inen haydutluklardan tek söz etmeyen.. Mustafa Kemal'in yaktığı ışıkla uyanmış bağımsız milletlerin bize karşı duruşlarından tek söz etmeyen şu Atatürk partisine bakınız!

Yakaları altı oklu delegeleler söyleyecek, haykırarak, şahlanacak tek konu bulabildiler kurultayın son gününde: Bir dersten borçlu öğrenciler!

Devlet işlerine parti baskısının Yassıadada daha dün hesabı görüldüğünü unutanlar, nerde ise bakan azledecektiler.

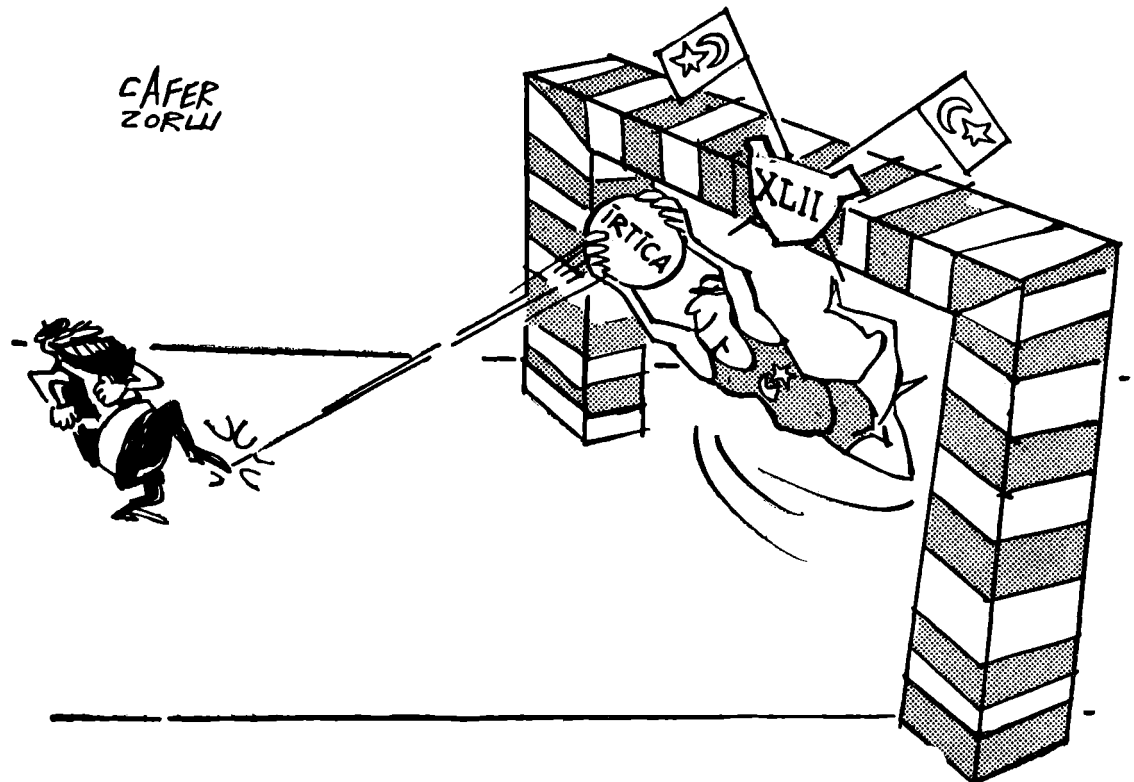
Evet, evet... Büyük kurultaylarını, 19 Mayıs'ın mutlu parolası:

Güneş ufuktan şimdi doğar,
Yürüyelim arkadaşlar!

Marşını çağırarak kapatmakta hakları var. Ama Yeniden Samsun'a çıkacak Mustafa Kemal nerede?

Yusuf Ziya ORTAÇ

CUMHURİYETİN KALESİ :

Kırk bir kere Maşallah!

Sallan Yuvarlan

Adnan Veli

NURHAYAT Apartmanının karşısında, çocukların top oynadıkları arsa, telaşlı insanların kalabalığı ile dolmuştu. Herkesin yüzünde, geçirilmiş bir tehlikenin heyecanı, tekrar beklenen bir dehşetin tasası şekillenmişti. İnşaatın tahta barakasına sırtını dayamış, bir eli cebinde, öbür elindeki sigarayı emer gibi içen, temiz kılıklı, orta yaşlı bir adam, yanındaki delikanlılara:

— Felâketlerin en büyüğü işte budur çocuklar!.. diyordu. Yangın olsa, kendini aşağıya atar, canını kurtarırsın. Vapur batsa, bir tahtaya yapışır, imdat beklersin. Ama bu iş öyle değil ki.. Bir sallantı başlıyor ayaklarının altında, sen kırmıldaruncaya kadar, bina, üstüne çökmüş bile.. «Bugün eve erken gideyim de, kendi elimle akşam için güzel bir çoban salatası yapayım» demiştim. Tam soğanı ince ince doğrarken, aşağıdan doğru bir zangırtıdır kopmaz mı?.. Tavana baktım, avize sallanıyor. Bende bet beniz atmış. Kayınvaldeye: «Çabuk fırlayın dışarıya» diye bağırarak, merdivenlere atmışım kendimi.. Üç, dört basamak inip durdum. Baktım, gene sallanıyor. Allah göstermesin, bu zelzele işi, başka işe benzemiyor.

Bitişik inşaata ait kireç çukurunun yanında da, iki üç kişi aynı meseleyi konuşuyordu. Genç adam yanındakilere anlatıyordu:

— Benim madam, salonda, divan üstünde yatardı ve gazeta okur ki, kadınların, kocalarına ihanet yapmak için gazeta yazmıştır on made.. Her made okur ve bana soruyor ki, kocanın bu hareket eyidir, yahut fenadır.. Bakmışım, madamın divan sallanır ve üstünde madam da, mahallebi gibi sallanır. Ve ben düşünürüm ki acaba hastalandı ve titremiş.. Yoksam, yurtdışı için polis tebligat yapmak gelmiştir. Ama emen düşünürüm ki, polisten iki ay için teyir almıştık. Olamaz bu.. İki saniye geçinces

duvarlar ve apliklerin boncuklar sallanincas, ve büfede bardaklar oynayincas anlamışımdır ki zelzele olur ve emen koştum kapıda ve merdivenden bağırırım ki «Kalyopi, Tassula ve Koço, geliniz çabuk. Zelzele olur» Ah vire Panayamu, abize acımiştir büyük Alah..

Bunları anlatırken, olayın dehşetini de hâlâ yaşıyordu. Daha ötede, tuğlaların üstüne ilişmiş, oldukça yaşlı, babayani bir adamcağız da, derdini döküyordu çevresindekilere:

— Valla ne yalan söyleyeyim, aklıma hemen başka bir şey geldi. Hani birkaç sene önce bir 27 Mayıs olmuştu. Ben o sabah uyanmışım vakit, Radyoda marşlar çalınıyordu. Marşları dinlerken, baktım, ev sallanıyor. «Allah Allah» dedim kendi kendime.. «Bir ev, niye, durup dururken sallanır?..» Hasılı, sallandı, sallandı, sallandı.. Sonradan öğrendik, bizim üstümüzdeki katta, Demokrat Partinin bilmem ne Başkanı oturuyordu. O da benim gibi, Radyo'dan marşları, tebliğleri dinlermiş. Dinledikçe de, korkudan yatağın içinde gümbür gümbür koyuverirmiş.. Yani, benim zelzele sandığım sarsıntı, yukarıdan geliyormuş meğer.. Valla, ne yalan söyleyeyim, bu sefer de sallanmaya başlayınca, ilk aklıma gelen o oldu. Ama

sonradan baktım ki, bina gidip geliyor. «Haaaa, bu seferki tepeden inme değil, dipten gelme» diyerek manzarayı hemen anladım.

Nurhayat Apartmanının 3 numarasında oturan Firdevs Hanım, kapıyı yakalamış, durmacasına adamı suçluyordu:

— Olmaz Ali Rıza efendi, olmaz bu iş.. Namuslu ailelerin oturduğu bir apartumanda, böyle şeyler olmaz. Madam Anahit dedikleri bu pis karı bizim tepemizde durdukça, bu ev zelzeleden de kurtulmaz, yangından da kurtulmaz. Ne demekmiş allelerin arasında randevu evi?.. İstanbul'un ne kadar hovardası varsa, Haşım İşcan'ın yeraltı geçidinden geçer gibi, bizim apartmanın 4 numarasından geçiyor. Ne gündüzü belli, ne gecesi bunun.. Sabahtan akşama kadar tepemizde güleş var. Vallahi, geçen gün, ikinci namazına durayım dedim. Daha ilk secdeye varmadan, tepemde zangırtı başladı. Gıcır da gıcır, gıcır da gıcır.. İn-

sanın namazı, duası mekruh oluyor yahu.. Ayıp, günah denen bir şey vardır bu dünyada.. Hükümet Tarlabası'nı kapattıktan sonra, bütün bunlar namuslu mahallelere tevzi oldular!

— Hanımefendi, haklısen eme, ben madamaya söylemişemdir, sen bu evi işletirsin, heç olmazsa, garyoların ayaklarına lastik takasın da, 3 numaraya bu dünyayı zehir etmiyesin diye kaç sefer tenbihat geçmişem.. Ama bak, harbi söylüyem, kendi burda yok, Allahı var, senin şikâyatın üzerine, madam Anahit adam getirmiştir. Garyoların ayaklarına lastik takıp, yatakların yaylarını da ince makinâ yağınan yağlatıp ve garılara da tenbihat yaparak «Herifler sizin şuranızı buranızı ısırsa da, gatiyen bağırmiyasınız» diye çok sıkı disiplin gumandası vermiştir.

— İyi söylüyorsun ama Ali Rıza efendi, ben günün 24 saatinde «Bu yukarıdaki sallantı acaba zelzele mi, yoksa karyola mı?» diyerekten, birteviye helecan çekniye ne mecburiyetim var kuzum?.. Sana on sefer söyledim: «Karakola haber ver, karı bu evi işletiyor» dedim.

— Vallaha habar vermişem hanımefendi.. Gatiyen aklına bişey gelmesin.. Siftah, Bekçi Niyazi'ye ağnatmışem.. Niyazi 4 numarayı bi hafta golladi. Tesbittini yapıp gumsere söylemiş. Gumser de Midiriyete telefonu çekmiş. «Bu evi basalım» demiş.

— Niye basmadılar öyleyse?..

— Niye basmadıklarını bilemem helbet.. Gumser Necdet beğini tayıni çıktı. Siverek'e vermişler. Eyi adamdı. Onun yerine gelen Gumser Kâmil beğ bi daha ağnatmışem. O da bene dedi ki «Haftaya perşenbeye bu evi basarım» demiştir.

— Bastı mı?..

— Perşenbeye basacaktı eme, çarşamba günü onun da tayıni çıktı. Pendiğ garakoluna vermişler..

— Allah Allah..

— Helbette Allah Allah, ne sandın?..

— Sonra ne oldu peki?..

— Eyi adamdı. Pendiğe getti..

— 4 numara ne oldu, 4 numara?..

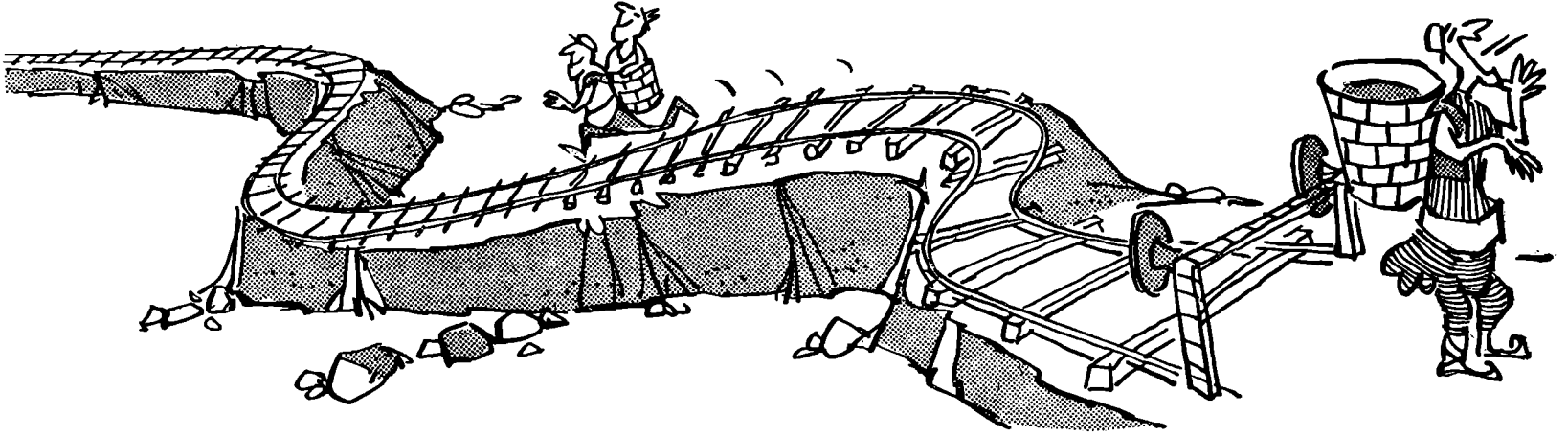
— 4 numara yerinde duriyir.

«Milletlerarası hovardalar Cenevre'de toplanıyor.» — Gazeteler —

Bizim hovardalar!

CAFER ZORLU

— Bir kişi!.. Adana'ya bir kişi!..

Geçen, Bekçi Niyazi'yi gene duttum. Dedim ki «Beri bak» dedim. «Ya bu mehellenin namusuna bekçilik edersin» dedim. «Ya da seni büyük yere habar veririm» demişem.. Bekçi de bene dedi ki «Ula it» dedi «Sen melmeketin turuzum dâvasına subutaş yapırsın» dedi. Ben de o kez bekçiye «Beri bak» dedim. «Sen bu sifil elbiseyi nasıl yapmışın?.. Bugünkü zamanda sifil elbise kolay iş mi?» dedim. O da bene dedi ki «Çarparın eli mi suratına.. Sen ne zaman komilis olmuştun?..» dedi. Komilis de yince, orada dur, hanımefendi..

— Niye durayım?..

— Dur.. Sen beni dinle de, orada dur..

— Hiç bile durmam..

— Sen zelzele için durmırsen, degel mi?..

— Helbette..

— Sen bu garinin zelzelesine razı ol hanımefendi.. Büyük adam lâfını dinle sen.. Bu kapiçılar kadar memlekette eyi anlıyan adam olamaz..

— Aaaaa!.. Desene ki, sen de o pis karıya yanaşmışın..

— Vallaha yanaşmamışem.. Yanaşmamışem de, gariya bişey yapamırem.. Bu dünyada iki çeşit zelzele vardır hanımefendi.. Birincisi Cenâbı Allahın zelzelesidir, her şeyi batırır. İkincisi de böyle garilerin zelzelesidir, her şeyi kaldırır.. Sen, Cenâbı Allahın zelzelesinden kork. Hem bu lâfa da, gapıcı lâfı deyip de geçme.. Sene herkes gapıcı nasiyeti veremez.

Arsadaki kalabalık dağılmamıştı. Zelzelenin üzerinden onbeş dakika geçtiği halde, Madam Anahit'le kızlarından başka hiç kimse, Nurhayat apartmanına girmiyce cesaret edemiyordu.

Adnan VELİ

©

Günaydın

Bağımsız memleketlere iyihayet heyetleri gönderiyoruz.. Günaydın! Arap devletleri ile dostluk bağları sağlamlaştıracak.. Günaydın! Sovyet Rusya ile münasebetlerimiz geliştirilecek.. Günaydın! Kim dürttü, kim uyandırdı seni böyle ey Dışişleri Bakanlığı!

BİR eskiyanın ismi bu: Kıldun!.. Vaktiyle bütün Çanakkaleyi korkuya salmış. Çocukları «Kıldun» seni kaçırarak diye uyuturlarmış..

Genç kızların haşarlığını «Kıldun seni dağa kaldırır haaa» diye kösteklerlermiş.. Ama bu tehdit, kösteklemenin aksini de doğurabilir!.. Dağa kaldırılmak, renksiz bir hayat içinde, ne renk!

Jandarma, Kıldun beni pusuya düşürmesin diye tasalanmış.. Kıldun aşağı, Kıldun yukarı, herkesin nazarında bir devmiş Kıldun, bir ejderha! Ve senelerce ortalığı kasıp kavurmuş.

Sonunda -zaten ciddi tedbir her şeyin sonunda alınır- ordu işe karışmış, yirmi erle genç bir yüzbaşı Kıldun'u yakalamağa görevlendirilmiş.. Zor görev, çünkü eşkoya köylerden -artık, korkudan mı sevgiden mi nenden- yardım görüyormuş! Yüzbaşı bir «izleyicilik» kur-

«Kıldun»

nazlığı kullanmış: Arananın gizlendiğini tahmin ettiği köye ild er göndermiş. Erler köye yaklaşınca, birden gerisingeriye dönüp, silahlarını atıp kaçmışlar, şeytan görmüşcesine.. Bir köy evinde barınan Kıldun, bunları bir pencereden gözetlemiş, ve kendisini gördüklerinden ötürü, bu panîğin onlarda doğduğunu sanmış. Arkalarından ateş etmeğe başlamış..

Arama ekibi de, ateş eden evde Kıldun'u, eliyle koymuş gibi bulmuş.. Getirmişler adamı yüzbaşının önüne. Gençmiş yüzbaşı, şaşmış.. Dev sanırmış etrafı titreteni. Kapı gibi omuzlu sanırmış, balyoz gibi yumruklu hayal edermiş!.. Karşısındaki adamınsa, ne böyle devliği, ne

kapılığı, ne de balyozluğu varmış.. fak tefek, sıska, çelimsiz, sırf adale, gözleri kurnazlıkla yanar döner bir adammış. Üstelik te yumuşak.. Cüretkâr olduğu kadar korkaak..

— Ulan, demiş yüzbaşı, sen mi bir karış boyunla bütün bu haltları karıştırdın?.. Hep içinden beklermiş ki karşısındaki: «Ben Kıldun değilim, ben onun en ö-nemsiz çömeziyim» desin..

Demezmiş, çünkü, büyük şöhratinin gölgesinde uzanan o küçük adammış Kıldun!..

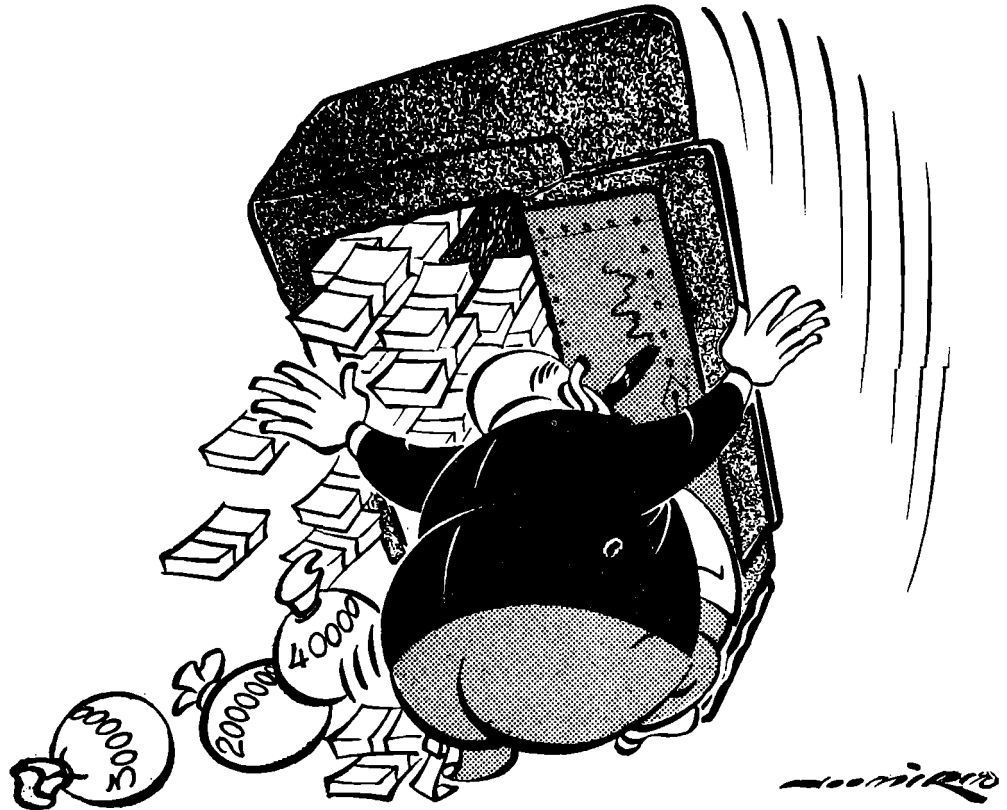
Korkunun büyüüttüğü, muhayyelenin yüceleştirdiği, aczin devleştirdiği adam.. Kendi efsanesiyle geçinen nadam.. Efsanesi tükenince işte bu bir karış adammış!.. Üstelik te yalvarmaklıymış:

— Aman abi, bana kıyma!

Ey muhayyele ne büyük avaksın!..

Nimet ARZIK

«Depreme uğrayan bölgeler için zenginlerden yardım istenecek..» — Gazeteler —

— Aman Allahım... Asıl deprem şimdi başladı!

Soruşturma!

Ferahlayın. Bir piyesin adı bu... Hem de bizden biri yazmış... Bizden, üstelik, bunca yerden yere vurduğumuz Hariciyenin, iktisat bölümünden! Zaten o bölüme enti püften adam pek almıyorlar. Ama bir piyes yazarını da ilk defa alıyorlar... Bir iki piyes yazarı daha, ve görürsünüz popülerleşir Hariciye... Hariciye, hariciyemiz!..

Yazarın adı, Yıldırım Keskin... Yirmi beşinde bile yok henüz. İlk piyesini İsviçre'de oynatmış! Bu ikinci piyesi: Soruşturma... İsim sempatik gelmiyor.. O kadar çok soruşturulduk ki son senelerde, bu kelimeye, tiyatro afişinde bile toslansa, irkiliyor insan hafiften, tıpkı «ihbar» kelimesinden irkildiği gibi... Hey Orhan Öztrak kardeşim, işitiyor musun?

Yazar, yaptığına inanan, genç, dişken, düzgün ve açık yüzü bir çocuk... Onunla dost olmak iyi, çatışmak fena!.. Piyesinden bahsetti... «İyi bulduğumu» söyledi, sahte tevazudan uzak! Gittim gördüm.. Yazarla konuştuktan sonra, piyes iyi, çok iyi, psikolojik terazileri yerlerinden oynatacak iyilikte... Ama yazarı görmeseydim... Ama yazarla konuşmasaydım... Bir tiyatro salonunun hayhuyunda, hanım kuvaflırlar, parfüm kokuları, reji ve mizansen hatâlarından ötürü, «kaynıyacaktı» piyes içinde, ve omuz silkecektim: «Pöh. fazla filimvarı, fazla polisive, fazla içtenliksiz bir eser daha» diye...

Halbuki öyle değil... Konunun, görünürdaki en boyu şu: «Bir adam, bir tehdit mektubu almış. Uşağına gösteriyor. Dört kadından şüphe ediyor. Hayatında rol oynamış dört kadından. Onları peşpeşe kabul edecek aynı aksam. ve bulacak suçluyu... ve, yokedecek. Neticede, adam, uşağını yok ediyor zehirle!

Adam rolünü Semih Serken oynuyor, bütün canlılığıyla, her sene

biraz daha gelişen istidadiyla, ve biraz daha eksilen aşırılığıyla...

Dört kadını, bir tek artist oynuyor... Öyle olması da gerekiyor... Neden?.. Rejisör bunu pek pek derinleştirmemiş.. Dört ayrı kadın gibi oynatıyor. Halbuki, dört ayrı vücut da olsa, dört ayrı artist de oynasa o rolü, o dört kadın bir kadının değişik yönleridir. Bunu rejisör anlamışsa.. pek aktaramamış seyirciye... (Seyircilerin arasında, tiyatroya yeni yeni merak salan Kemal Satır ağbımız da vardı... Basının sevgilisi, İsmail Soysal da vardı, sivri dilli dostumuz, Şemsi Kuşeyri de vardı. Bir locada, incecik, solgun, açık kumral saçları, keman teli gibi gerili, tiyatronun birden parlayan artistlerinden Ayten Kaçmaz da vardı meselâ... Bütün bu seyircilerle teker teker görüşmek isterdim ve onlara ayrı ayrı piyesi inceletmek. En çok merak ettiğim inceleme, Kemal Satırınki... Öyle işte, merak bu!..) Yalnız, bütün reji hatâlarına rağmen, hepsinin nefesleri tutuk ve gözleri sahneye civiliydi... Sağa sola bakmıyorlardı... Demek ki, ters anlaşılma bile piyesin yapısını «o kadar sağlamış ki» sarsamamış!

Anladığıma göre yazarın amacı şu: «Her insanda kötülük vardır. Ve bu kötülük her insanda iyilikten fazladır. Yani her insan birdir... O nunçin o dört kadın da bir tek kadındır... Ve insanlar kötüdür. Çünkü psikolojileri çevrelerine uygun değildir. Takmadır. Bu takmalık

Ankara Mektubu

içinde, en iyi his belirtileri boğulur gider: Sevgisizlik içinde!.. Ve her şey aslına döner, yani aşağılığa, bayağılığa, fenaya... Konu ağır, oyun iyi, mizansen kötü. Bir kere sahneyi lüzumsuz şekilde ikiye bölmüşler. O bölüm, seyircinin ruhunu bölüyor... Bazılarına tempo, seri gelmesine rağmen, bence gevşek... Hele bir kadınla erkeğin yirmibeş dakika kadar süren konuşması var... Aktörler galiba sahnede olduklarını unumuşa benziyorlar... Gene reji hatâsı bu. Yoksa aktörler iyi...

Sonunda genç yazar, Yıldırım Keskin'i, sahneye istediler, alkışlar arasında... Çıkmadı. Herkes: «Ne mahcup, ne mahcup» diye duyulandı. Bence, mahcubiyetinden değil, bu «gaybubet»... Hayal kırıklığına uğramıştı genç adam. Ne tebrik ne kompliman kabul etmek istiyordu.

Bir şey söyleyeceğim: Yıldırım Keskin bey, hiçbir zaman -sahnedeki oyun, kusursuz da olsa- yazarın havalindeki denek olmaz... Bu nasıldır biliyor musunuz?... Nazariyatla fiiliyat arasında fark gibidir. Bu fark dolmaz... Daha çok piyesler vereceksiniz biliyorum, daha çok ta hayal kırıklığına daleceksiniz, onu da Akbaba biliyor... Onun da, yalnız hayali değil, gağası bile kırılıyor bazen, sonra yeniden uzuyor!

Kapıda, çıkışta, palto, şapka itişme kakışması arasında, Cüneyt Gökçer'in uzun silüeti hareketsiz duruyordu. Yok, yok, Kemal Satır fa-

lan beklemiyordu... Yüzünde kolalı bir ifade yoktu çünkü... Muhabbetli bir ifade vardı. Gazeteci arkadaşımız Müşerref Hekimoğlu'nun locasından piyesi seyretmiş olan nişanlısı, Ayten Kaçmaz bekliyordu...

Karakoldaki resim...

Karakolları sevmem... İnsana bir kol kapılarında çıkacakmış gibi gelir... İnsanı yakalıyacakmış ve bir daha bırakmayacakmış gibi gelir... Bu ruh haletini kim vatandaşta uyandırmışsa... Kim uyandırmış ki?..

Geçen gün Çankaya Karakoluna uğradım. Vakit öyle bir vakitti ki, herkesin vazifesi olduğu bir vakit...

Komiserin odası boştu. Masası bir kenardaydı. Orda burada galiba bir iki dolap vardı... Kaba badana- lı da dört divar.. Masanın, sağına gelen divarda da iki resim: Biri Atatürk'tü. Onun altında da, yüzünden, zekânın en parlağının amma en... fıskırdığı biri.. Gözüm ısı- rıyordu ısırdıyordu amma, bir türlü koparamıyordum ısırdığını... Sonra- dan sordum, soruşturdum, meğerse Ankara Valisinin resmiymiş!

Bilmiyorum, belki lazım... Her şey çabuk değişiyor bugünkü dün- yada! Eskiden bir valiyi bütün ona bağlı teşkilât tanısın diye gayret göstermeğe lüzum yoktu... En azın- dan on sene otururdu bir vali ye- rinde de, herkes yalnız kendisini değil, açısının sevgilisini bile bel- leri. Acep «teşkilât» valisinin çeh- resinin bütün inceliğini bellesin diye mi, böyle resimler «resmen» asılıyoy her tarafa?... Yoksa sevgi- den mi? Yoksa tamimden mi? Bilmi- yorum dedim ya!

Pratik bir tarafı varsa da bu tutumun, alışmadım, yadırgadım, gariptedim. Siz?...

Benim de valim olan Ankara va- lisi alınmasın!

Nimet ARZIK

Türkiye İş Bankası Kültür Yayınlarından

2 YENİ ESER

ATATÜRK'ÜN DEVRİM DESTANI

Yazan: Bekir Tünay

KOMUTAN ATATÜRK

Yazan: Gen. Celâl Erikan

KOMUTAN ATATÜRK

ATATÜRK'ÜN DEVRİM DESTANI

Umumi Tevzi Yeri:
ANIL YAYINEVİ
(İst. Vilâyet karşısı)

0 KADAR dediysem de dinletemedim. İlle de tutturdu; «Ben de oğlumu yolcu etmeğe geleceğim» diye. Ben «Aman anne, gözün görmez, kulağın duymaz, ne işin var istasyonda» dedikçe, o, «Hadi oradan bunak,

senden iyi görür gözüm» diye bağıyordu. Oysa ki, kendisi bunamıştı bizim kaynananın.

Yaşlıdır, hatırı kırılmasın dedik, onu da istasyona götürdük. Vay götürmez olaydık! Bizim oğlana iyice de tembih etmişim: — Aman oğlum, anneannene iyi bak, kaybolmasın, diye.

Meğer Allah söyletiyormuş beni. Tren tam hareket edecek, bizim kaynana ortalarda yok. Oğlana sordum:

— Hani oğlum anneannen?

— Bilmem ki, şimdi buradaydı baba, dedi.

Bizim hanım sulu gözlüdür, başladı ağlamağa.

— Dur yahu ağlama, şimdi buluruz, dedim.

Kayınbirader de telaşlanmıştı.

— Tren yürümek üzere, sakın ineyim deme, ben onu şimdi bulurum, diye onu da teskin ettim.

Bulursun gözle. Tren gitti, kaynana da gitti. Ama nereye, belli değil... Peronlara indim çıktım, tuvalete baktım, bekleme salonlarını dolaştım, yok! Sanki yer yarılmış da, bizim kaynana içine girmişti. Hay aksi şeytan! Hanım, ben, oğlan, üç koldan aramadığımız yer bırakmadık. Bir şey değil, bir de alay ediyorlardı insanla. Ben, «Kaynanamı gören var mı?» dedikçe, «Olmaz olsun senin gibi damat» sözünü yapıyorlardı. Çaresiz, eve geldik. Hanımı sorguya çektim:

— Seninn annenin casuslukla, atomla bir ilgisi var mıydı?

Kadıncağızın iki gözü iki çeşme:

— Alay etme Allahını seversen Rifat, dedi.

— Peki, dervişliği falan?

— O da nesi?

— Uçup gitmesin!

— Nolursun Rifat, bırak da bu saçmaları, git ne yapacaksan yap.

Doğru ya. Bir an evvel karakola haber vermeliydi. Giyindim, sokağa çıktım. Yolda çocukluk arkadaşım Hayri'ye rastladım. Vaziyeti bir cırpıda ona da anlattım...

— Ne şanslıymışsın be beraber, dedi. Nerde?.. Ah ah!.. Bir de şu bizimki kayboluverse, bay-

KAYNANAMI UÇURDUM!..

muzafter İZGÜ

Hayri'den ayrılınca arzuhalcinin birine gittim. Adam, işsizlikten olsa gerek, koca bir sayfa doldurdu. Altını pulladım, imzaladım.

— Çok dokunaklı yazdım, dedi arzuhalci.

— İyi iyi, diye, kestirip attım. Arkamdan bağıyordu:

— Kaynananı bulunca bahşişimi isterim ha!..

Doğruca vali muavinine çıktım. Adam dilekçeyi aldı, evirdi, çevirdi. Sonra bana:

— Kim bu yahu, hayatının baharında aranızdan ecelsiz ayrılan? diye sordu.

— Kaynanam, dedim.

Bir şey anlamamışa benziyordu dilekçeden.

— Noldu kaynanan, evden mi kaçtı? diye sordu.

— Yok efendim, istasyonda kaybettik, dedim.

— Dolma kalem mi bu yahu, kaybolsun?

— Oldu işte efendim.

— Pekiyi, bu iş bizi ilgilendirmez ki. Karakola götürceksin dilekçeni.

Altına bir eyler yazdı.

— Acaba postayla yollasam karakola olmaz mı? diye sordum.

— Vallahi o senin bileceğin iş. İster postayla yolla, ister havayla, dedi.

Başımı eğdim ve çıktım. Doğruca postaneye gidip, «Çarşı Ka-

rakolu Komserliğine...» diye postalamı dilekçeyi.

O gece sabaha kadar rüyamda kaynanamı gördüm. Zavallı boyuna uçup duruyordu. Öğleye doğru zorla uyandırdı hanım beni.

— Kalk ayol, noldu, bir kerecik bakıver, ne tasasız insansın sen, dedi.

— Arıyorlar hanım, dedim.

Meğer beni arıyorlarmış. Bir polis, bir bekçi aldılar behi, karakola götürdüler. Yolda onlara:

— Noldu, buldunuz mu benim kaynanayı? diye sordukça,

— Komser bilir, diyorlardı.

Karakola geldik. Polis benden önce komserin odasına girerek getirildiğini haber verdi. Girdim içeri. Davul gibi göbeği, tokmak gibi burnu vardı komserin. Gözleri de biraz şaşı bakıyordu. Bu iri burnun altındaki burma bıyıklarla, sanki yüzüne bir plânör resmi çizilmiş gibiydi komserin.

— Nettin lan gaynanayı? diye bağırdı birden.

Afallamıştım. Hayri'nin dediği çıkıyordu galiba.

— Kaybettik efendim, dedim.

— Şu galıbına, kıyafetine bak, utanmisen lan bir de gaynanayı gaybettim demiye. Ha bu garı toplu iğnedir, düştüğü gibi gaybolsun...

— İstasyonda kayboldu efendim.

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

— Rica ederim yapmayınız... Ben vücuduna el değmemiş bir kızam...

— Aman ne ayıp... Kimse duymasın!

— Pekiyi, istidayı niçin elden getirmedin?

— Şey efendim...

— Ne şeyi lan? Büyük bir bit yeniği, hem de aynı zamanda büyük bir cinayat görüyorum ben bu işin içerisinde!

Cinayet lâfını duyunca gözlerim dolar gibi oldu.

— Kim öldürdü dersiniz acaba kaynanamı komser bey? diye sordum.

Komser sırttı:

— Hıh, kim öldürdü gumser bey? Ne bilim lan ben, iremilci miyim? Gendine sorsanya kim öldürdü diye...

— Vallahi ne bileyim komserim, kayboldu birdenbire...

Ayağa kalktı komser. Yanıma yaklaştı, gözlerini gözlerime dikerek tane tane konuştu:

— Beni boşuna urgaştırma. Söyle doğrunu gurtul! Nirde hakladın gocagariyi?..

Bir tuhaf oldum bu soru karşısında.

— Kimi komser bey? diye sordum.

— Gaynanayı lan, garının ana-sını!

— Yani kaynanamı ben mi uçurdum?..

— Hah işte, bak ağzından bahlayı geçirdin. Dimek gariyi uçurdun?

— Aman komser bey, bu kuş mu?

— Uçurduğuna göre guş olmalı. Niden uçurdum dedin ölese?

— Ağzından öyle çıkıverdi efendim...

— Ağzından çıkmış. Ayağına dolaştı, uçurdun he gariyi?

— Uçurmadım efendim...

— Höst, diye bağırdı komser. «İfadanı deniştirdiğin dakika, anandan doğduğuna pişman iderim seni. Uçurdun lan gariyi, uçurdun değil mi?

İyice aptallaşmıştım:

— Uçurdum efendim, deyiverdim.

— Peki, nireye uçurdun?

— Bilmiyorum efendim.

— Begime bak, hem gariyi uçuri, hem de nireye uçurduğunu bilmi. Ulan, gâvurun milleti havaya bilmem ne füzosu uçuriy de nirden hangi dakika geçtili blliy.. Sen gosgoca gariyi uçur da, gettiği yeri bilme... Bak şu soyhaya!

— Vallahi komser beyefendi...

— Höst, şimdi garışmam ha... Şımalda mı uçurdun, cenubda mı?

— Kayınbirader uçtu efendim, dedim. Batıya, yani şeye gitti efendim...

— Dur ulan gafamı garıştıрма, diye yine bağırdı. Dimek batında uçurdun gariyi?..

Polis — Ulan bu ne hal?.

Hırsız — Sorma abiciğim.. Yanlışlıkla bir çalgılı gazinoya girdim!

Şaşkına dönmüştüm, ne diyeceğimi bilmeden:

— Doğuya efendim, dedim.

Kaşlarını çatı:

— Ulan yezitin tohimi, dedi Bir dogi disen, bir batin disen. Şunun dorgusunu söyle, yoğsam garman çorman ederim seni!

— Batıya gitti efendim...

— Kim?

— Kayınbirader efendim.

— Deniştirme lan ifadanı. Gara yılan sokasica seni! İnsan atasını heç uçurur? Hem de sıklımadan batında diyorsun. Niridir lan o batin dedigin yer? Sizin mehleye yakındır?

— Mahallenin çarşıdan tarafı efendim...

— Hah işte böyle ol. Ne güzel bülbül gibi konişisan şimdi. Dimek gariyi çarşı tarafındaki tarlalarda uçurdun?..

— Oradan geçtik efendim.

— Eyi halt ettin. Baktın tarlada ırgatlar çalışı, gariyi başka yerde uçurdun.

Kafamın içi sanki limon sıkılmış gibiydi. Uyuşmuş, ekşimiş, durmuştu. Ne diyeceğimi, ne edeceğimi iyice şaşırmıştım.

Komser bağırdı yine:

— Cesedi nırde goydun lan?

— Kimin cesedini efendim?

— Deve guşunun değil tabi, gayınananın!

— Ben öldürmedim ki efendim...

Güldü komser bey.

— Çok güzel, çok eyi, dedi, görisen dahılgatı, nasıl derinleşti. Dimek suç arkadaşların da vardı?..

— Yolda yalnız Hayri'yi gördüm efendim...

— Dimek Hayri denen o he-

rif te yardım etti sana?

— O yalnız, karakola gitme dedi...

— Ahullıymış, çoban dölü, tabi siz de sankim cinayeti başkası işlemiş gibi ihbar istidası yolladınız, heh!..

Komser dışardan bir polis çağırıldı. Sonra bana sordu:

— Kim ulan bu Hayri, nirde oturur?

Çocuğun başını da sokmuştuk belâya. Çaresiz, verdim adresini.

— Çabuk, sıkıca emniyet tedbirleriyle getirin onu da bu raya, diye polise emir verdi. Sonra bana döndü:

— Sen gariyi uçurursun ha! Ben de seni ipte uçurmazsam gumser Deli Bahri dimesinler bana...

Yine dışarı bağırdı: «Atın ulan şuni nazarathaneye!..»

Attılar beni içeri. Ne kadar kaldım o ışıksız yerde bilmiyorum. Nezarethananın kapısı açıldı. Paldır küldür birini daha attılar içeri. Gelen Hayri'ydı. O da biraz sonra tanıdı beni. Tanımasıyla da boğazıma sarılması bir oldu.

— Nerde uçurduk lan biz senin kaynanayı? diye bangır bangır bağıırıyordu.

Gürültümüze bir polis gelerek ayırdı bizi.

— Vay rastlamaz olaydım sana, diye ağlıyordu bizim Hayri.

Gece onikiye doğru karakolun içi yine karıştı. Gürültüler, patırtılar.. Ve bu arada, bizim hanımla, oğlanın sesini tanıdım. Biraz sonra bizi çıkardılar. Titriyerek girdik komserin odasına. Hanım da oradaydı. Komser bana ve Hayri'ye birer sigara ikram etti: «Oturun» dedi. Kendisi de sigarasını yaktıktan sonra:

— Gaynanamı bulduk, dedi. Bütün izinleri galdırdık ve gaynanamı bulduk... Gidebilirsiniz!

— Sağolun efendim, dedim. Dışarı çıkınca Hayri'nin kaçışını görecektiniz. Kurşun yetişmezdi arkasından. Hanıma:

— Nerde bulmuş polis anne-ni?.. diye sordum.

— Ne polisi?.. Dedi, hanım.

Arabacının biri bulmuş zavallı-cığı... Dün aramışlar, aramışlar, bir türlü evi çıkaramamışlar.

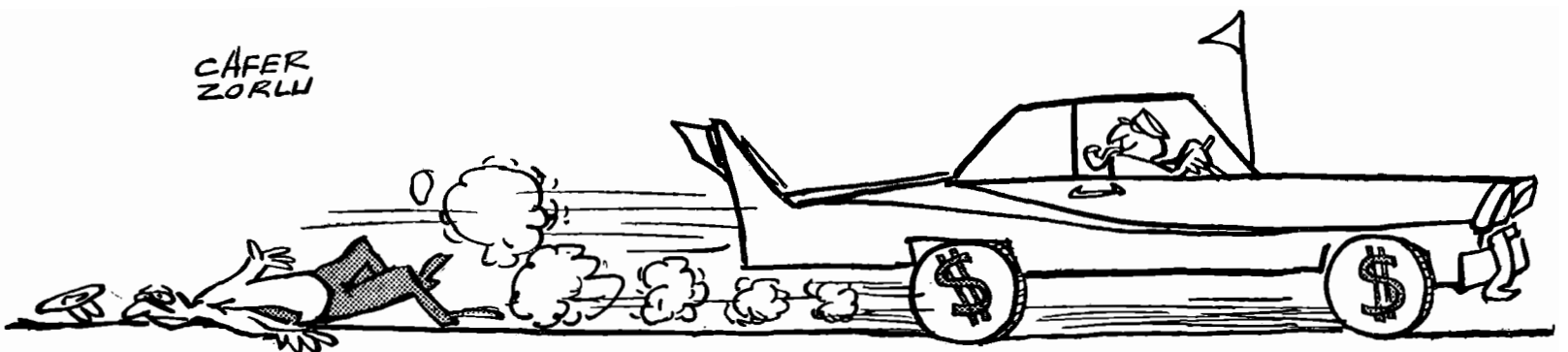
Gece onun evinde yatmış. Bugün de o sokak senin, bu sokak benim dolaştıktan sonra bulmuşlar evi. Merhametli adam-muş bereket versin. Adamcağızı dolaştırmadığı mahalle kalmamış...

O günden sonra kaynananın kapısını kilitmeğe başladım. Ne olur, ne olmaz, işin ucunda bir daha Deli Bahri'ye gitmek var..

Muzaffer İZGÜ

Bir Amerikalı, kendi kullandığı arabasıyla bir vatandaşımızı ezdi... — Gazeteler —

CAFER ZORLU

Yazısız

Adres :
Bulunamamıştır.
İcradan arana-
bilir.
Tel: Kapalı

PAŞAM

TÜRKİYE'NİN EN YENİ GAZETESİ

Sahibi: Yâ Malik-ül-mülk

HERGÜN
100
SAYFA

Ekim
29
1964
CUMA

«Nato'ya girmek kolay, Senato'ya girmek zordur»

İNÖNÜ «Takunyelerimi giyeceğim» dedi.

Son günlerde havalarda du-
manlı olması münasebetiyle
sayın İnönü, dün kurlarda
bir gezintiye çıkmıştır. Son
olayların tesiriyle fevkalâde
neşeli görünen İnönü, kendi-
sini takip etmekte olan dör-
düncü kuvvet delikanlılarına
demokratik bir şekilde ilti-

fat ederek, genç gazetecilerin
gönüllerini almış ve ezümle
bir gazetecinin sorusuna ce-
vaben «Hiç merak etmeyin,
artık takunyelerimi giyece-
ğim» demiştir. Bu sözün mâ-
na ve ehemmiyeti üzerinde
duran Amerikanın Büyük El-
çisi Mabadi haftaya Sayın İnönü: Takunyelerile.

Bağımsız Cafer Bezgetir: «Biz ne Nato'ya, ne Cen- to'ya bağlıyız. Biz Sena- to'ya bağlıyız» dedi.

Ankara, Özel,

Bağın koparanlardan Cafer Bezgetir, beraberinde sa-
mimi arkadaşları olduğu halde, dün gece yarısına kadar
Şikago restoranda ve bilâhara da gittikleri Göl Gazinosun-
da sabaha kadar memleketin siyasi meselelerini münakaşa
ve müzakere etmişlerdir. Bir ara kaçırıldığı fazla içkinin te-
siriyle Cafer Bezgetir hararetlenmiş ve sahnedeki okuy-
cu bayanın, istediği şarkıyı söylememesine fena halde bo-
zulmuş, yumruğunu masaya vurduktan sonra yere yuvar-
lanmış ve yattığı yerden gazinoyu dolduran halka şöyle
hitap etmiştir:

«Muhterem vatandaşlarım!
Biz ne Nato'ya bağlıyız, ne
Cento'ya bağlıyız ve ne de
bazı aşırı cereyanlara kapıl-
mış olanların dediği gibi, To-
to'ya bağlıyız. Biz, aslında Al-
lahın izniyle Senato'ya bağlı-
yız. Çünkü memleketin âli
menfaatleri icabı Nato'dan
çıkabiliriz, Cento'dan, Toto'
dan çıkabiliriz. Ama asıl Se-
nato'dan çıkmayız.»

Garsonlar masanın altın-
dan kaldırırlarken bağımsız

Cafer Bezgetir «Çıkınam Al-
lah etmesin Senato'dan!» di-
ye mırıldanmaktaydı. Daha
sonra Gençlik Parkına çıkarı-
lan Cafer Bezgetir «Kıbrıs'a
yürüyelim arkadaşlar!» diye
feryat ederek Gençlik Parkı
havuzuna hamle etmişse de,
arkadaşları tarafından sudan
çıkarılıp boğulmaktan kur-
tarılmış ve sonra Gar Gazli-
nosuna götürülerek, striptiz
temaşa ettirilmek suretiyle
ancak teskin edilebilmiştir.

ATI YORUM GİYE BİLİR Mİ?

SAYIN İnönü'nün, ar-
tık takunyelerini gi-
yeceği hakkındaki
beyanati, siyasi çevrele-
de telâş ve heyecan ya-
ratmış ve takunya fiyat-
larının yükselmesine se-
bebi olmuştur. Çünkü, İnö-
nü'nün takunya giyeceği
haberini duyan pek çok
partili hemen takunyeci
dükkanlarına koşarak,
kendilerine takunya is-
marlamışlardır.

Yani esasen son derece-
de gergin olan siyasi ha-
va, İnönü'nün bu sözle-
rinden sonra büsbütün
elektriklenmiştir. Ana mu-
halefet partisi, her şeyde
olduğu gibi bunda da miz-
ikçilik etmek ve ciddi
memleket meseleleri üze-
rinde kendilerinin de bir
fikirleri olabileceğini is-
bat etmek için, takunya
kelimesini siyasi edebiyat
lûgatine uygun bulmamış-
tır. Bilgiç bu hususta,
muhalefet olsun diye, ta-
kunya yerine nalın denil-
mesini teklif etmiştir.

Görülüyor ki, burada
tahlile mecbur olduğumuz
bir mesele varsa o da, ta-
kunya ve nalın arasında
esashi bir fark olmadığı-
dır. Bizce, ne nalın ne de
takunya münasip ve de-
mokratik olmayıp, sayın
İnönü'nün terlik giymesi
ve bu suretle hem kendi-
sinin hem de muhalefe-
tin ve hem de ana

Devamı gelecek pazara

İşi, parası, tarlası ve ar- kası olmayanlardan yok- luk vergisi alınacak.

Amerikan yardımının kısılması ve bu sene
ödenecek olan eski borçlarımızın faizleri, alına-
cak yeni borçlardan daha fazla olması sebe-

biyle Maliye Bakanlığı bozuk
çalmaya başlamıştır. Çünkü
Batı Almanya'nın, Japonya'nın,
İspanya'nın ve Monte-
karlo'nun borç isteklerimizi
reddetmeleri yüzünden İran,
Turan, Pakistan, Mongolistan,
Haristan, Kabristan ve-
sair memleketlerin de yaptığımız
müracaatlara «Kelin
merhemi olsa başına sürer»
diye cevap vermeleri üzerine
bütçe açığını kapamak üze-
re ilgililer başlarını kaşıma-
ya başlamışlardır. Bu durum
karşısında ister istemez ken-
di iç kaynaklarımıza dönül-
mesi düşünülmüş ve memle-
ket iktisadiyatını baltalayan
halkımızın beceriksiz taba-
kasından vergi mahiyetinde
ağır nakdi ceza alınmasına
karar verilmiştir. Her ne ka-
dar halkın vergi ödeyecek
hali kalmadığı gibi itirazlar
yapılmışsa da, yetkili çevre-
ler bu nevi itirazlara cevaben
«Halkımız henüz göbek atma-
ya başlamadığına göre, de-
mek ki daha vergi ödeyecek
durumdadır» denilmiştir. Ha-
zırlanmakta olan tasarıya gö-
re işi, parası, arsası, tarlası
ve arkası olmayanlardan Yok-
luk Vergisi namı altında ağır
nakdi ceza kesilecektir.

Devamı var

GENE BİR TURİST KADINI ŞAAPTILAR!

Bu kaçınıcı? Bazı ahlâksızlar, bir turist kadını gene perişan ettiler. Olaydan sonra
bayan turisti objektifimize poz verirken görmekteyiz.

Hasan Avcı bildiriyor:

Memleketimizin, salyangoz ve pala-
mut ihracından sonra yegâne kalkınma
ümidi olan turizmi de, halkımızın ceha-
leti yüzünden maalesef baltalamaktayız.
Dün yine dört seçmen vatandaş bir olup,
zavallı bir turist kadını تنها bir yolda
kısırtıp şaapmak suretiyle turizm dâva-
mızı baltalamışlardır. Şaapıldıktan sonra
kendisiyle görüştüğümüz turist kadın yarı
baygın vaziyette inliyerek şu beyanatta
bulunmuştur:

«Harkulâde bir memleketiniz ve fev-

kalâde misafirperver halkınız var. Ben
son derecede memnun kaldım, Allah da
onları memnun etsin. Buradan unutul-
maz hâtıralarla dönüyorum. Bana burda
yapılan muameleyi, memleketime dönünce
arkadaşlarıma da anlatarak, propaganda-
nızı yapacağım. Arkadaşlarımdan da hemen
koşup geleceklerinden hiç şüpheleniz olma-
sın. Ben de kısa zaman sonra tekrar zi-
yaretinize geleceğim. Burada hayatımın
en mesut dakikalarını yaşadım, bunları
ebedî bir hâtırâ olarak kalbimde yaşata-
cağım.»

DÜNYANIN EN GÜZEL

POLİS

ve

AŞK
ROMANI

ŞÜPHE!

Charlotte Armstrong'un şaheseri

- Gülten Suveren'in pırl pırl türkçesi ile dilimize çevrilen bu kitap AKBABA yayınlarının dördüncüsüdür.

Pazartesi günü bütün kitapçılarda

- Umum dağıtma merkezi: BATEŞ bayilik teşkilâtı
- Her kitap 5 liradır.

(AK—205)

AKBANK ikramiye apartmanı

Şimdi de YEŞİLYURT'ta

Bu apartman İstanbul'un en mutena semtlerinden Yeşilyurt, Orkide Sokak, Klüp Mini karşısındadır. Fevkalâde itina ile hazırlanmıştır.

Bu emsalsiz dairelerden bir tanesine sahip olabilmek için hesap açtırmakta acele ediniz.

- Daireler 5 odalı, net 125 m² ye kadar genişliktedir.
- Kaloriferli, parkeli, gömme banyolu olup tam konforludur.
- Asfalt caddenin köşesindedir.
- Geniş teraslı, deniz manzaralıdır.

AKBANK

(AK—204)

7 gün

PAZARTESİ :

Dünya gazetesi hayvanları korumaya gününün kutlandığını bildiriyor. Bu vesileyle Türkiye Hayvanları Korumaya Derneği Başkanı da şatafatlı bir demec vermiş:

— Günümüzde hayvanları korumaya konusu bir insanlık ve medeniyet dâvası olmuştur, demiş. Türkiye'nin de bu dâvanın yardımcıları arasında bulunmasına sevindik.

Tarih parmağını salıya salıya: — Yirminci yüzyılda insanlık ve medeniyet dâvasına nasıl bir fayda sağladınız diye sorduğu zaman, gözümüzü kırpmadık:

— Hayvanları koruduk, yetmez mi? diyebileceğiz.

Seksen yaşında ayağı gangren olmuş bir ihtiyarı ambulansla hastahaneden alıp, sokağın ortasına, başucuna koyuverdiğimiz bir şişe su ile bırakıvermekteki maharet, fazilet ve insaniyetimizin, gitgide genişliyerek insanlık ve medeniyet dâvasına hayvanları korumaya başlıyarak da hizmet etmesi elbette duygularımızın inceliğini ve yüksekliğini göstermektedir.

Bu hassasiyetle hareket ettiğimiz müddetçe İstanbul'da paçavralar içinde sürünmekte olan üç bin kimsesiz çocuğa da sonunda acıma sırasının geleceğinden eminiz...

Ama önce hayvanları korumak gerekmektedir. Ancak ondan sonra insanları düşünebiliriz. Çünkü nasıl olsa şimdilik insanları, herkesin bildiği gibi, Allah korumaktadır.

SALI :

İktisadi İşbirliği ve Kalkınma Teşkilâtının raporu yayınlandı. Türkiye dünyada en ağır dış borcu olan ülkeymiş. Vergi kaçakçılığı çok büyümüş ve ekonomik gelişme de pek yavaş gidiyormuş.

Bu sözlerle hiç aldırılmamak gerekir. Türkiye Abdülhamit zamanında da yeryüzünün en borçlu memleketiydi. O zaman da ekonomik gelişmesi çok ağır ilerliyordu. Bundan ne çıkar yani?..

Ekonomi mekonomi bunlar palavra lâflardır. Asıl mesele şudur:

Moda burnu önünde attık voltayı, Önümüze gelene soktuk zokayı! İktidardan düşenden kestik

İktidara gelene bastık tokayı! Zımtara ram ram ram...

ÇARŞAMBA :

Büyük deprem, İstanbul'da halk korku ve dehşetle sokağa fırladı. Deprem Amerika ve İsveç'te hissedildi.

Türkiye sarsıldığı zaman bütün dünyanın da beraber sarsılacağına en güzel örneğidir bu...

Onun için bizim sessiz sedasız mışıl mışıl uyumamızda bütün dünya memnun olmakta ve kendisini emniyette hissetmektedir.

Son sarsıntıdan sonra bir nezaket kaidesi olarak dünyaya bildirmemiz gerekir ki hiç kimse endişelenmesin, yer ne kadar sallanırsa sallansın biz asla uyanmaya niyetli değiliz.

Deprem'in Amerika ile İsveç'ten duyulması bir tesadüf eseridir. Çünkü oradaki hareketlerin hiçbirini burada duyulmamaktadır.

PERŞEMBE :

Kıbrıs meselesinde kararlıyız. Doğru...

Bu kararın da ne olduğu artık iyice anlaşılıyor. Sonuna kadar kararsız kalmakta...

CUMA :

Yeni İstanbul'un başlığı:

«İnönü dün âni bir kriz geçirdi. Yabancı basın ve radyolar ağır bir kalb krizinden bahsediyor.»

Dünya'nın başlığı:

«Kabine toplantısından önce bir öksürük ve mide spazmına tutulan İnönü, hafif bir kriz geçirdi.»

Basının politik eğilimlerini gösteren başlıklar bunlar...

Aynı zamanda bir insanın hastalığı üzerine nasıl gizli bir spekülasyon yapıldığını da ortaya koyduğu için, seviyesini de beraber gösteriyor tabii...

CUMARTESİ :

Akşam gazetesi sahte bir kavak uzmanının türediğini yazıyor. Sahte uzman son defa Ödemiş'e gitmiş ve incelemeler yapacağını söyleyerek kaymakamdan hem cip, hem de fidan dikmek için para almış... Sonra da kavak üzerine konferanslar vermiş.

Anlaşıyor ki sahte kavak uzmanı pek de ferasetli bir kişi değilmiş. Yoksa kavak üstüne konuşacağına coşkunca bir vatan millet nutku çeker ve siyasetçi olduğunu söylerdi. O zaman sahtekarlığı kıyamete kadar anlaşılmazdı!

PAZAR

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Rektörü Kemal Kurdaş: — Enflasyona gidiyoruz, demiş.

Plânlama müsteşarı:

— Hayır gitmiyoruz, diyor.

Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Aslını ararsanız galiba müsteşar haklı. Biz enflasyona gitmiyoruz, enflasyon bize geliyor... Bizim ona dahi gidecek takatimiz yok olduğunu biliyor çünkü...

-NE ÇOK TARAFTARI VAR BU KIZIN BİRADER,
FENERBAHÇELİ GALİBA!!

AH SEVİŞMEK
NE HOŞTUURR
YILDIZLARIN
ALTINDA

① ②

ŞARKILAR VE İNSANLAR..

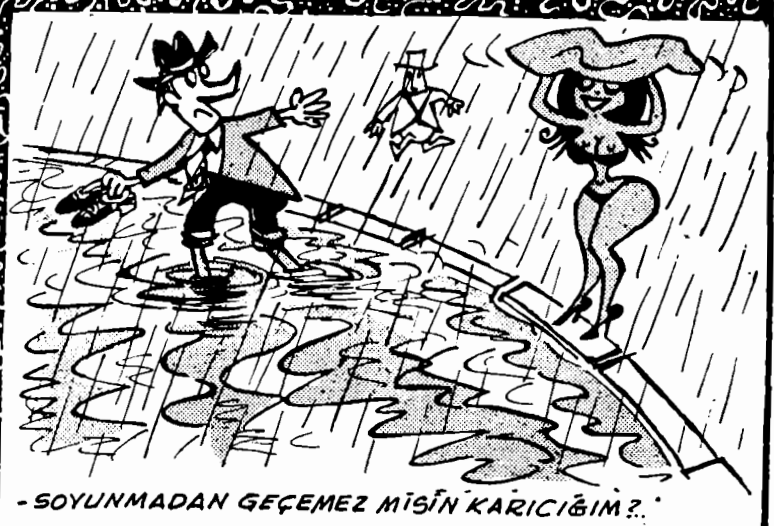
ÇARESİZ DERTLERE
DÜŞTÜM
AMAN DOKTOR
BİR ÇARE

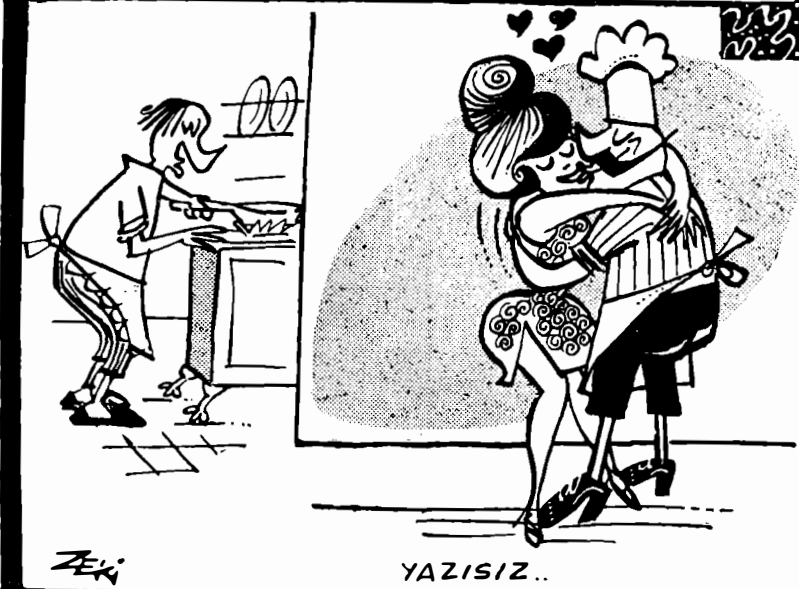
-ŞUNU TAKİP ET!!

-ŞU KOLUMA BİRKAÇ
BİLEZİK ÇİZER MİSİN?

-SOYUNMADAN GEÇEMEZ MİSİN KARICIĞIM?!

YAZISIZ..

-ÇIPLAK KARILARA BAKMANIN GÜNAH
OLDUĞUNU BİLMİYOR MUSUN BRE ZINDIK!..

UVERTÜR:

Dünyanın tarihi iki milyar dört-yüz milyon yıllık deniyor.
Benim tarihim, elli yıllık.
Kelebeğin tarihi bir günlük.

Arkeologlar yer altında yeni bir kent buldular. Bu kentte birçok ileri ulusların arkeologlarından, tarihçilerinden, bilginlerinden ve bilimcilerinden bir bilimsel kurul yıllarca inceleme ve araştırmalarda bulundu. Sonuç, çok şaşırtıcıydı. Çünkü Roma, Yunan, Mısır, Sümer, Etil, Çin uygarlıklarından çok daha eski dönemlerin izlerini taşıyan bu yeraltı kentinde, aynı zamanda günümüz uygarlığının, teknolojinin ve yaşayışının da belirtiileri görülüyor-

«Hasan Ali Yücel, bu konuyu piyes yapmamı önermişti.
Hikâyemi onun adına adıyorum.» — Aziz Nesin —

Yeşil Renkli Namus Gazı Operası

(OPERA PÜFFF!) AZİZ NESİN

du. Bu açıklanabilir bir durum değildi. Sanki yirmibin yıllık tarihsel gelişimi kendisinde barındıran bir kent, bir depremle yıkılmış, böylece değişik çağların uygarlıkları bir-biri içine karışıp allakbullak olmuştu. Bir sesalma makinesinin yanında cıltıtaş çağının bir baltası bulunuyor, bir sutyenin yanında bir ilkçağ oku, televizyonun yanında ilk insanın iskeletinden kafatası duruyordu.

O kentte buldukları paraları, anıtları, yazıtları kahtları ve hayvan derilerine, papiruslara yazılı yazıları, en modern ofset ve tıfdrük makinelerinde basılmış kitapları okuyarak, bilginler bu yitlik uygarlığı ortaya çıkardılar. Bu derin araştırmalar ve incelemeler sonunda, belgelerin ışığında o kentte çok önemli bir olayın geçmiş olduğu anlaşıldı. Tabalahura adında bir kişinin başından geçmiş olan bu olay şudur:

ENTRODUKSİYON:

Yitlik uygarlığı bağrında saklıyan yeraltında gömülü kentte, adına «Namus» denilen yeşil renkli bir gaz vardı. Çok tatlı yeşil renkte olan bu gaz, bütün öteki gazlardan çok daha uçucuydu. Şişeler içinde saklanır, ışsız yerlerde korunur ve ancak artı yirmibir derece ısıda tutulurdu. 21 dereceden aşağı ısıda Namus gazının rengi açılır ve parlak güneş aydınlığında da bozulurdu. Şişenin tıpası bir saniye açık kalsa Namus gazı hemen uçar, bundan başka da havayla değinir değinmez alev alev parlayarak yanardı. Çok duyarlı bir madde olan Namusu korumak, anlattığımız bu nedenlerden ötürü çok güçtü.

En değerli madde Namus'tu. Yeryüzünde Namus'tan daha değerli hiç, ama hiçbir şey yoktu. Onun için bütün insanlar Namus'a sahip olmak için çalışır, çabalar, didinirlerdi. Örneğin Namus'un yanında altın, platin gibi şeyler fıski ve dışkı kadar değersiz şeylerdi.

O çağda insanlar doğdukları zaman, ana babalarından kendilerine miras olarak Namus kalmamışsa, Namussuz olarak doğmuş olurlardı. Ama çalışıp çabalayarak Namus sahibi olurlardı. Yani insanlar ne denli çalışır kazanırlarsa o denli çok Namus'a sahip olurlardı. Bütün insanların amacı, ellerinden geldiğince çok Namus'a sahip olmak ve Namus'larını gittikçe arttırmaktı.

Ne var ki yeryüzündeki Namus ancak belli bir miktardaydı; onun değeri de bundan ileri geliyordu. Yoksa durmadan üretilen bir madde olsa, bu denli değeri de kalmazdı. Yeryüzünde belli bir miktarda olan Namus'dan bir parçasına sahip

olabilmek için insanlar çok didinip didişiyor, gerekince de birbirleriyle çatışıp savaşıyorlardı. Bu yüzden Namus şişeleri elden ele geçiyor, sürekli sahip değiştiriyordu. Ve bir insanın ne denli çok Namus şişesi olursa, toplumda değeri o denli artıyordu.

Namus gazı, yarım litrelik, bir litrelik, iki litrelik şişelerde, beş litrelik binliklerde ve onbeş litrelik damacanalarda, yani norm üzerine beş boy kap içinde standardize edilmişti.

Dediğimiz gibi, çok duyarlı ve korunması pek zor olduğundan, birazcık ışık alıp namuslarının rengi attığı için üzüntülerinden intihar edenler çok oluyordu. Gazetelerde sık sık «Sahip olduğu iki damacana Namus'unun ışık alarak rengi attığı için bir tüccar intihar etti» gibi haberler çıkmaktaydı. Namus yüzünden cinayetler de oluyordu: «Şişenin tıpasını açık bırakarak Namus'u uçurduğu için bir adam karısını öldürdü.»

«Tıpasındaki aralıktan şişede sızma sonucu havaya değinerek Namus'u yanan bir genç kız, babasından korkarak, on gün önce ayrıldığı evine bir daha dönmemiştir.» Gazetelerde şu türlü ilânlar da sık sık görülmüyordu:

«Sevgili esim. 21 dereceden yuksek ısıya bıraktığı iki binlik namu-

sumuzu bozmuş olduğu için kendisine darılacağım korkusuyla mutlu yuvamızı ve iki yavrumuzu bırakarak gitmiştir. Sevgili eşim! Yavruların «Anne, anne!» diye ağlıyorlar. Seni ben affettim, Tanrı da affetsin! Dön gel mutlu yuvamıza. Elbirliğiyle çalışarak, bozulan Namusumuzdan daha çoğunu kazanırız.» Köylerden birinde Tabalahura adında çok yaşlı, çok yoksul, çok yoksul olduğu için de hiç Namus'u olmayan bir adam yaşıyordu. Tabalahura bir zorlu kış, tek başına yaşadığı kulübesinde hastalandı. Bakımsızlık yüzünden hastalığı arttı ve bir gece yarısı ateşi 41,9 dereceye yükseldi. Artık Tabalahura ölüm döşegine serilmişti. Saatleri sayılıydı.

RECİTANTE:

Ateşler içinde cayırcayır yanan Tabalahura'nın yüreğine ölüm pençesini atmıştı. Bir bunalım düşü içinde Tabalahura durmadan sayıklamaktaydı.

TİRAD:

Tabalahura şöyle sayıklıyordu: — Namus!.. Namus!.. Ah Namus!.. Yeşil renkli Namus!.. İşte ölüyorum artık, elveda ey güzel dünya... Bütün ömrümce bir katır gibi, bir öküz gibi çalıştım durdum, ah, ne yazık ki, bir küçücük şişe Namus sahibi olamadım. Namussuz doğdum, Namussuz ölüyorum, ulan

kahbe felek, kıcına kına yak!.. O kadar çalıştım, ne olurdu benim de bir şişecik Namusum olsaydı... Namus!.. Yeşil rengine kurban olduğum Namus!..

KORO:

Bay Tabalahura, Bay Tabalahura!.. Boşuna taban teptin, Boşuna gölgeni sürüdü! Eşek gibi çalışmaz, Sen eşek misin? Eşekler çalışır eşek gibi... Katır gibi de çalışmaz! Sen katır mısın? Katırlar çalışır katır gibi! Öküz gibi de çalışmaz! Sen öküz müsün? Öküzler çalışır öküz gibi... Sen insansın ulan!.. İnsan gibi... Değil... Gibi değil... İnsanca çalışacaksın, İnsan olarak... Boşuna boy gösterdin, Boşuna gölge gezdirdin, Avanak!.. Eşek... eşek, eşş... eşş... şek!.. (Eşek dansı, çifte balesi ve anırma müziği, anırma sesleri.)

DÜO:

Tabalahura'nın sönmek üzere olan gözlerinden ak sakalına yaşlar süzülüyordu. Ateşin verdiği bunalım içinde kıvranyor, sayıklıyor, düşler görüyordu Tabalahura.

ÇENE SOLOSU:

Ölüm döşeginde can çekişmekte olan Tabalahura çene atmaya başladı. Çeneleri takır takır birbirine vuruyordu. Canı çekilmekte ve yakınları soğumakta olan Tabalahura'nın çenesi düşmüştü. Çenesi düşen bütün yaşlılar gibi, canı çıkarken bile kakafonik çene solosuna devam ediyordu:

— Son dakikamda ağızma bir kaşık su verecek kimsem yok... Oysa beş-on şişe Namus'um olsaydı, miras olarak Namus'umu paylaşacak olanlar şimdi dört bir yanımda pervaneler gibi koşuyorlardı. Ah!.. Bunca yıl boşuna çalıştım. Bir küçücük şişe Namus'um bile olmadı. Öbür dünyaya gözlerim açık gidiyorum. Namus istifçileri kına yak-sınlar...

Gittikçe daha sık çene atan Tabalahura'nın sözleri artık anlaşılmaz, anlamsız heceler olmuştu:

— ... dı, dıdı dı... Dıdıdı dı? Dını!.. Dıdıd dı... Dını!..

ÖLÜM DANSI BALESİ:

Tabalahura'nın sönmekte olan gözleri önünde renkli ışıklar pırpır uçmaya başladı. Sonra bu pırpır lar büyüye büyüye kocaman birer iskelet oldular. Bu iskeletlerin, sırttan dişleri arasından buz parça-

— Hah şöyle, şimdi yırtmaçlı ceketler moda!

ları gibi soğuk, sivri kahkaha kikir-demeleri dökülüyordu:

— Kih... Kih kih... Kikih... Kih!.. Sırttan iskeletler, kemik par-maklarını birbirine vurarak kas-tan yet sesine benzer sesler çıkarı-yor, Tabalahura'nın ölüm döşeği çevresinde zıplayarak oynuyorlardı. Bu ölüm dansı sürerken Tabalahu-ra da titremeye başladı. Her titre-yişinde ağzından ve burnundan yaş-lı ruhunun bir parçası çıkıyordu. Ruhunu çıkarmak için Tabalahura'n-ın titreyişleri, biraz göbek atışa benziyordu.

Tabalahura'nın sarsak bedeni için-de ancak bir-iki göbek atışlık daha ruhu kalmıştı ki, Tabalahura cılız ten kafesindeki bu bir-iki atınlık ruhunun gücüyle son aryasını söy-lemeye başladı.

KUYRUĞU TİTRETME ARYASI:

— Bir şişecik Namus'um olma-dan ölmek istemiyoruuum... Na-muuuus!.. muuusss!.. musss!.. mu-uusss... Naaa! Naaaa!.. Naaaaaa!.. Muus!..

Tabalahura'nın zaten yarım arya-lık ruhu kalmıştı. Arya için zorla-nıp da geri kalan ruhunu da bede-ninden çıkarırken, ancak operalar-da görülebilecek bir mucize oldu. (Operada hayalet) dedikleri işte bu mucizedir.

Tabalahura'nın eski karyolasının altından bir adam çıktı,

— Ne bağırıp duruyorsun? Neden inek gibi böğürüyorsun? dedi.

Tabalahura,
— Böğürmüyorum... dedi.
— Ya ne yapıyorsun?
— Arya söylüyorum.
— Ulan bu ne biçim arya?
— Ben ne yapayım, operanın bes-tecisi böyle bestelemiş. Bu benim son aryam. Artık ölüyorum...

Tabalahura büyük şaşkınlık için-deydi. Çünkü, karyolasının altından çıkıp da karşısında duran adam kendisiydi. Kendisi kendisinin kar-sısına geçmişti. Tabalahura iki tane olmuştu. Biri, ölüm döşesinde can çekişirken ruhunun son solukları-yla konuşmaya çalışıyor; öbürü de ayakta dikilmiş ölmekte olan ken-disini seyrediyordu. Evet, ikisi de aynı Tabalahura'ydı. Yüzleri tıpa-tıp birdi. Ama giyişleri ve davra-nışları hiç de birbirine benzemiyor-du. Yataktaki Tabalahura bitkindi, solgundu, çullar çaputlar içinde-ydi. Ayaktaki Tabalahura ise çok dinç bir yaşlıydı. Çok iyi ve güzel giyimliydi. Alımlı çalımı bir adam-dı. Kolahı gömleği, papyonu, temiz ceket, ütülü pantolonu, rugan is-karpini, elinde bastonu, parmakla-rında yüzükleri...

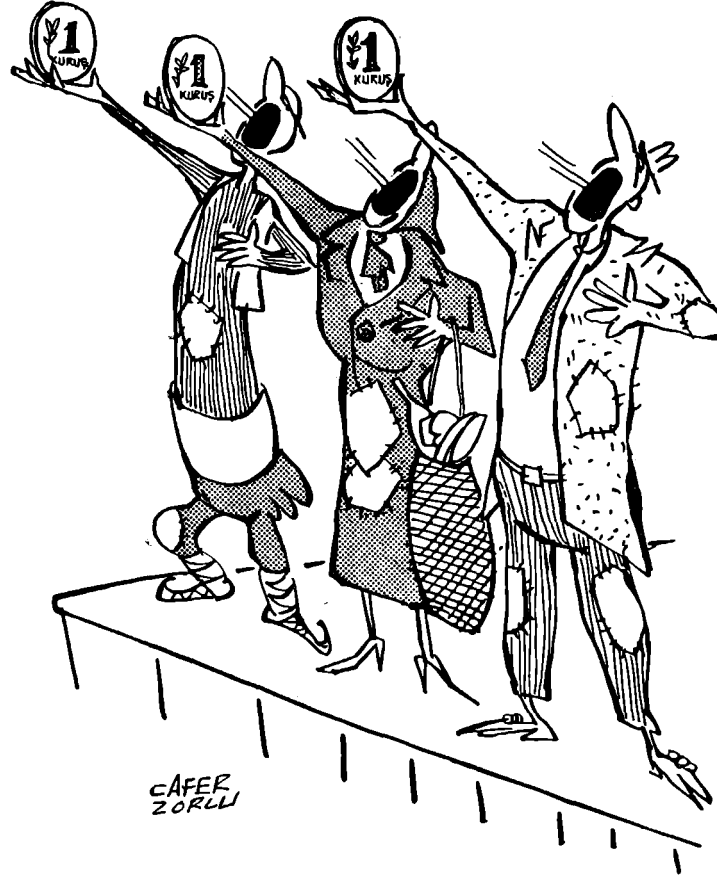
DÜO:

Yataktaki Birinci Tabalahura,
— Sen kimsin? diye sordu.
Ayaktaki,
— Tabalahura'yım... dedi.
— Nasıl olur... Tabalahura be-nim... Üstelik bu köyde benden başka da Tabalahura yok...
— Sen de Tabalahura'sın, ben de... Sen enayi Tabalahura'sın, ben açık-göz Tabalahura... O kadar ba-ğır-dın, böğürdün ki, kulaklarım tir-

malandı, bet sesinden rahatsız ol-dum, bu herifin derdi nedir diye kalkıp geldim. Nedir istediğin de öyle yırtınıyorsun?

— Aaaah!.. Benim derdim çok bü-yük... Bütün hayatımda istediğim tek şey, çok değil, bir şişecik Na-mus sahibi olmaktı. Namuslu bir adam olarak ölmek istiyordum. O mübarek Namus gazının kutsal ye-şil rengiyle gözlerimin ışıklanması-nı istiyordum. O kutsal Namus şi-şesini avucumun içine alıp pörsük derimin ısınmasını istiyordum. Bütün hayatımda bunun için çalıştım. Her sabah gün doğarken işe koyu-lur, gün batana kadar çalışırdım. Geceleri de evimde çıra aydınlığı-n-da, gece yarlarına kadar çalışmamı sürdürdüm. Bütün bunları benim de bir şişecik Namus'um olsun diye yaptım. Hiç kimseye kötülük etme-dim. Herkese elimden geldiğince iyilik etmeye çalıştım. Kimsenin malında gözüm olmadı. Kimsenin karısına kızına kötü gözle bakma-dım. Bütün hayatımda harama uç-kur çözmedim. Kimseyi kıskanma-dım. «Başkalarında çok, bende yok!» demedim. Kimsenin bir şeyini çalmadım. Çok zaman aç kaldım, ama bi kere bile hırsızlık etmedim. Hiç kimseye haksızlık etmedim. Bütün hayatımda ağzımdan yalan

Tiyatrolar perdelerini açtılar: 1

Üç kuruşluk opera!

bitek söz bile çıkmadı. Doğruluk-tan ayrılmadım. Herkesin yardım-na koştum. Çok çalıştım. Emanete hıyanet etmedim. Üstelik ibadete-rimi hiç aksatmadım. İmanım bü-tündü. Duadan eksik kalmadım. Topal karıncayı bile incitmedim, kimsenin gönlünü kırmadım.

Bütün bunları Namuslu bir adam olayım, benim de bir şişecik Na-mus'um olsun diye yaptım. Aaaah!.. Vaaah!.. Oooof!.. Amaaaan!.. Aaaay!.. Vaaayyy!.. İşte ölüyorum. Yazık!.. Artık her şey bitti... İki solukluk ruhum kaldı içimde, o da çıkmak üzere...

İkinci Tabalahura,
— Beni tanımadın mı? dedi.
— Gözlerim artık hiç bir şeyi seçmiyor.

İkinci Tabalahura yatağa eğilip yüzünü ona iyice yaklaştırarak,

— İyice bak!.. dedi:
— Evet... evet... Tanır gibi olu-yorum seni. Ama nerden, ne za-man? Hatırlıyamadım.

İkinci Tabalahura,
— Ben senin yanına çok geldim... dedi.

Birinci Tabalahura,
— Hızlı söyle... diye inledi, ku-laklarını artık duyarlılığını yitirdi. Sesini duyamıyorum.

İkinci Tabalahura,

— Hatırlar mısın, dedi, sen yirmi yaşında...

— Bağır, bağır!.. Dediklerini anlı-yamıyorum...

İkinci Tabalahura, birincisinin kulağına eğilip bağıra bağıra ko-nuştu:

— Sen yirmi yaşındaydın. O za-man bu köyün en yakışıklı delikan-lısıydın. Köyün güzel kızları arka-nadaydı. Güçlüydün, çalışkandın, elin-den her iş gelirdi, becerikliydin, ba-şarılyydın. Bunun için de köyün zenginleri seni kendilerine damat edinmek için arkandan koşuyorlar-dı. Ben o zaman da yanına gelmiş-tim...

Birinci Tabalahura ölgün bir sesle,

— Evet, evet... Söyle böyle hatırlıyorum. Gelmiştin, diye inledi...

— Gelmiştin ya... Sana o zaman «Köy ağasının kızını al» demiştim. «Çünkü köy ağasının üç damacana dolusu Namus'u var. Hem de ada-mın Namus'u hiç güneş yüzü gör-memiş, solmamış, halis Namus» de-miştim. «Köy ağasının bitek kızın-dan başka da kimsesi yok. Üstelik herif çok yaşlı, bir ayağı çukurda. Yakında ölecek. Herifin bütün Na-mus'u sana kalacak» demiştim. İnatçı eşek. Beni dinlemedin. Kızı başkası alıp üç damacana Namus'a kondu. Budala!..

Birinci Tabalahura,
— Of, aman... Ölüyorum! diye inledi.

İkinci Tabalahura,
— Geber! diye bağırıldı.

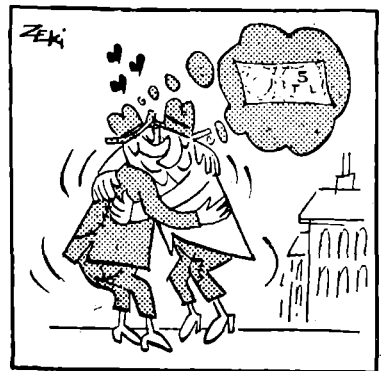
— Hiçbir şeye yanmıyorum, Na-mussuz olarak öleceğime yanıyo-rum.

— Daha beter ol!.. Sana bu az bi-le... Hatırlar mısın, yirmibeş yaşın-daydın. Bir küçük şişe Namus sa-hibi olmak için çırpınıp duruyor-dun. Haline acıdım da sana akıl vermeye geldim. Sen o zaman köy tapınağının gece bekçisiydin. Gün-düzleri tapınağın tarlasında ölesiy-e çalışır, geceleri de tapınağı bekler-din. Bir şişecik Namus sahibi ol-mak için didinirdin...

— Hatırlamaz olur muyum hiç...

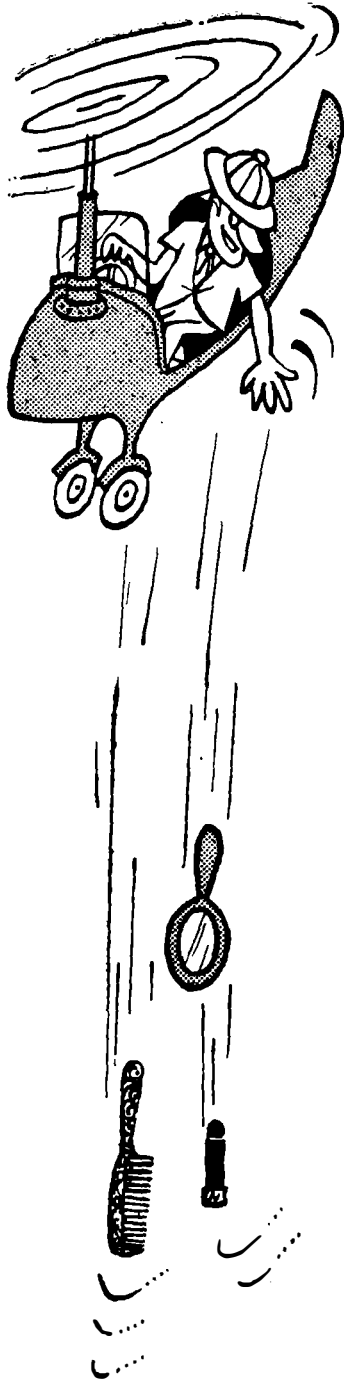
— Sen bir gece rahip efendinin anbarındaydın. Aman eksilmesin, kimse çalmasın diye rahip efendi-nin anbarındaki Namus şişelerini sayıyordun. O şişeleri hayranlıkla elliyerek «Benim de böyle bir şişe-cik Namusm olsa!» diyordun. O zaman yanına geldim. «İstersen bir şişe değil, daha pek çok Namusun olabilir» demiştim sana. «Nasıl?» diye sormuştun. Ben de sana «Ra-hip Efendinin Namus şişeleri gün-den güne artıyor. Artık anbarında şişe koyacak yer kalmadı. yeni bir anbar yaptırarak. Sana güveni son-suz. Rahip efendinin o kadar çok Namus şişesi var ki, sayısını bile bilmiyor. İki-üç gecede bir şurdan bir şişe Namus al, götür. Rahip Efendinin ruhu bile duymaz. Anla-sa bile senden şüphelenmez. Hırsız almış der. Al götür şurdan birkaç şişe Namus...» demiştim. Sen de «Ben öyle şey yapamam. Defol!..» diye beni kovmuştun. Hatırladın mı?

— Arkası 16. sayfada —

İki ahbap çavuşlar!..

Tavsiye!

Kafa tasının orta yeri pırl pırl parlayan bir adam, berberin koltuğuna otururken;
— Sız iyi bilirsiniz, dedi, saçlarım gittikçe azalıyor, birkaç ay sonra kel kalacağım, bir şey tavsiye edemez misiniz?

Berber hemen müşterisine bir şişe uzattı:

— İşte bu ilaç sayesinde dedi, benim başımdaki gibi saçlara sahip olabilirsiniz. Zaten ben de bunu kullanıyorum!

Adam tereddütle:

— Ama, dedi, bu tip müstahzarları çok kullandım, hiçbir fayda etmedi!

Berber:

— Bu hususta gayet emin olabilirsiniz, dedi. Ve perukasını çıkarırken hemen ilâve etti: Bu ilâcı kullanmadan önce bakın başım ne haldeydi!...

Kahve

Dalgin ve yorgun yolcuya güm-rük memuru soruyordu:

— Konyak, Likör, Viski, Sigara, Sigaret, Sigar.

— Teşekkür ederim! Zahmet olmazsa biraz kahve!...

İflâs

Zengin tacirin çirkin kızı Sevim babasının serveti sayesinde yakışıklı bir sporcu ile evlenebilecekti. Dügün günü bile kararlaştırılmışken, tacir ansızın iflâs etti. Sevim, bunu nişanlısına haber verince:

— Biliyordum dedi, damat, babanın bizi ayırmak için her şeye başvuracağını!...

Kaza

Gece yarısı, Atlantikte bir kazazede salın üstünde dalgalarla boğuşuyordu. İlerden geçen bir gemi onu gördü, rotasını değiştirdi ve salın yanına geldi. Kapitan başını pencereden çıkardı:

— Heeey! diye seslendi, kazaya mı uğradınız?

— Evet, dedi kazazede, niçin soruyorsunuz?

— Kanunî Sultan Süleyman, ordularını Viyana kapılarına kadar gö-

Ne şeytanı taşladık, ne ürküttük meleği,
Unumuzu elemiş kaldırmıştık eleği.

Ama eksik mi elde ukalâ dümbeleği?

Sakat gözler her şeyi kökünden sakat görür,
Atalar demişler ki: «İt ürür, kervan yürür!»

Bâzı hırsız vardır ki ev sahibinden yavuz,
Bâzı fodullar var ki hem kel, hem kör, hem uyuz!
Öyle kargalar bize olamazlar kılavuz...

Fare deliğe sığmaz peşinden kabak sürür,
Diyoruz ki bize ne «İt ürür, kervan yürür!»

Demosten olmak diler bir yabanın ebkemî,
İlerler mi yarım mil bu rüzgârla o gemî?
Allah için söylesin bu dâvanın hakemî:

İnsan «Hayırdır» diye kurbağa mı ürkütür?
Onlar bu yolu tutsun «İt ürür, kervan yürür!»

Kedi sırke içiyor doğrusu bu pek tuhaf!
Bay Feridun Cernâl'in sözleri gaf, burnu Kaf!
Ukalâlar serisi karşımda durur saf saf!

A
T
A
L
A
R

İlk yardım

Törene katılan sivil

Yardım !

Aydın, bankanın veznesine doğru ilerledi:

— Günaydın bayan, dedi, bana bir yardımda bulunabilir misiniz?

— Memnuniyetle! Yalnız nedir öğrenebilir miyim?

— Şu 1000 liralık banknotu 11 tane 100 liralık banknotla değiştirirseniz, hakikaten bana büyük bir yardımda bulunmuş olursunuz!

Veznedar güldü:

— Herhalde 10 tane demek istiyorsunuz.

— Hayır, hayır! Onbir tane! Yoksa yardım bunun neresinde?

Bırakıyorum..

Müşteri, tavukçuya sorar:

— Kaça bu tavuk?

— Otuz beş lira..

— Çok pahalı..

— Son olarak size otuza bırakıyorum..

Müşteri uzaklaşır:

— Ben de öyle..

Çıplaklar kampı

Bir deli ötekine soruyordu:

— Acaba bu duvarın arkasında ne var?

— Omuzlarıma çık da bak!

— Ne görüyorsun?

— Çıplaklar kampını...

— Kadın mı erkek mi?

— Bilemiyeceğim giyinik degiller!...

Dürbin

Miyop bir genç, gözlüklü dükkânına girer:

— Sizde dürbin var mı?

— Nasıl olsun? Yarış için mi, kır için mi, yoksa tiyatro için mi?

— Hayır oda için..

— Anlamadım?

— Oda için dedim, karşımızdaki binada her gece soyunan o güzel kıızı görmek için istiyorum!.

(Süleyman) denilir mi her taşıyana mühür?
Meşhur meseldir bizde «İt ürür, kervan yürür!»

Sorsalar bu çağa dek sen ne sevap işledin?
İmkânı nerden buldun, bu kadar genişledin?
Balonu sen şişirdin sonra kendin şişledin!
Dün sesin pek kısık, bugün nasıl çıktı gür?
Ben yolumu tutmuşum.. «İt ürür, kervan yürür!»

Ezeli hasmımızdır kendini beğenenler,
Hakka değer vermeyip zora boyun eğenler,
Çoktan tarihe geçti Damatlar ve Yeğenler!
«Borun pazarı geçti, eşiği Niğde'ye sür!»
Bütün âlem bilir ki: «İt ürür, kervan yürür!»

Böyle mi kullanılır sıfatlar, ismi haslar?
Düne kadar kul olan bugün âzamet taslar!
Bu yıldız kazınınca meydana çıkar paslar.
KUTLU!.. sen her devirde her yerde yaşadın hür,
Tuttuğun yol doğrudur: «İt ürür, kervan yürür!»
Salâhattin KUTLU

lerimiz!

— Oooh... Şemsiye taşımaktan kurtuldum!

Birinci Tabalahura,
— Hiç hatırlamaz olur muyum!..
Ooof... Amaaan... Aaayy!.. Ölüyo-
rum... diye inledi.

İkinci Tabalahura,
— Gebeer!.. diye bağır-
— Ölsem de kurtulsam. Gözlerim
açık gidiyorum.

— Sen otuz yaşındaydın. Devletin
Namus ofisinde çalışıyordun. Depo
ağzına kadar, tıklım tıklım Namus
şişeleriyle doluydu. Bir gece kendi
kendine «Bi şişecik Namusum olsa
başka bir şey istemem!» diyordun.
Sana yardım etmek için yanına gel-
dim. Beni görünce «sakın bana Na-
mus şişesi çalmanı söyleme. Şişe-
ler sayılı ve sayıları resmi defter-
de yazılı» dedin. Ben de sana «Bu-
dala, sana şişe al diyen var mı...
Şişeler sayılı ama, içlerinden birer
parça Namus'u boş bir şişeye dol-
durup alabilirsin... Resmi şişelerin
sayısı bellidir ama içindeki Na-
mus'un miktarı bilinmez. Şurdan
boş şişelere birer parça Namus dol-
dur da al götür» demiştin. Sen yi-
ne «Olmaz! Ben öyle şey yapamam!»
demiştin. Ben de sana «Yakalanı-
rım diye korkma. Yakalansan bile,
aldıklarından birkaç şişe Namus'u
rüşvet olarak verir, kurtulursun.
Geri kalan Namus şişeleri de senin
olur. Üstelik sen özel şişelere dol-
duracağından Namus'u, evinde ara-
ma yapılırsa resmi damgalı Namus
şişesi bulunmaz!» demiştin. Sen de
beni «... tir ordan!» diye kovalamış-
tın...

— Aaaah... Amaaan... Ooof... Ölü-
yorum...

— Gebeer!..
İkinci Tabalahura,

— Sen, dedi, gümrükçülük yapı-
yordun. O zaman otuzbeş yaşınday-
dın. En büyük üzüntün, dargelirli
aylığından birazcık arttırıp da bir
küçük şişe Namus alamamış olman-
dı. Bir gece sınırdan bu yana geçen
Namus kaçakçılarını yakalamıştın.
İki yüz şişe, yirmi binlik, onbeş
damacana kaçak Namus tutulmuş-
tu. Sen kaçakçıları zincire vurup
zindana attırılmıştın. Yakaladığın
kaçak Namus şişelerini, için titriye-
rek, seviyor, okşuyor, «Bunlardan
bir tanesi benim olsa, ah, ne olur!»
diyordun. İşte tam o sırada yanına
geldim. «İstersen bir şişe değil, beş
damacana Namus senin olabilir.
Enayilik edip bu fırsatı da kaçı-
rma!» dedim. Coşkuyla «Nasıl?» diye
sordun. Ben de sana «Yakaladığın
Namus kaçakçıları hükümete tes-
lim etme. Salıver! Onlar sana en az
beş damacana Namus verirler. Hü-
kûmete teslim edeceksin de eline
ne geçecek sanki...» dedim. «Hükû-
metin ruhu bile duymaz» dedim.
«Sen bu Namus kaçakçılarıyla iş-
birliği bile yapabilirsin» dedim. Çok
değil, ayda bir kaçakçıları görmez-
den gelsen de karşılığında birkaç
damacana Namus alsan, iki-üç yıla
varmaz, memleketin en namuslu
adamı sen olursun. Burda senden
önceki gümrükçü de böyle yaptı.
Şimdi mağaza açtı, Namus alışve-
rişi yapıyor» dedim. Sen ne yap-

— Seks mi?.. Seks, seks... Valla oğul, geçmiş zaman pek
hatırlayamıyacağım!

tın? «Yıkıl karşımdan, gözüm gör-
mesin!» diye beni kovdun.

Birinci Tabalahura,
— Off... Amaaan... Ölüyorum!..
diye inledi.

İkincisi devam etti sözlerine:
— Bir Namus ticarethanesinde
çalışıyordun. O zaman kırk yaşında
olgun bir erkektin. Yanında çalıştı-
ğın yaşı Namus tüccarının genç
karısının sende gözü vardı. Sen,
şişeler içindeki Namus'un parlak
yeşiline bakıp gözlerin kamaşarak
«Artık yaşlanıyorum, bir şişecik de
Namus'um olmayacak mı?» diye ağ-
lıyordun. Yardıma koştum. «Sen
şu Namus tüccarının karısını ayart.
Kadın, birlikte olacağınız her gece
için sana bir şişe Namus vermeye
hazır» dedim. «Üstelik, herifin ha-
beri olmaz, çünkü kadın kocasının
Namusundan vermeyecek, kendi
Namusundan verecek» dedim. Eli-
ne sopayı alıp beni kovaladın...

— Oof... Amaan!..

— Kırkbeş yaşındaydın. Yine gel-
dim sana. «Muhtar seçimine katıl.
Muhtarlığa adaylığını koy» dedim.
«Köylü beni muhtar seçmez» dedin.
«Beni muhtar seçerseniz, her köy-
luye bir şişe Namus vereceğim di-
ye propaganda yap!» dedim. «Ken-
di Namusum yokken, her köyluye
bir şişe Namus nereden bulup da
vereyim?» dedin. «Avvanaklık etme.
Propaganda sözü tutulmaz» dedim!
O zaman beni dinleyip muhtarlık
etseydin, sen de beş-on şişe Namus
sahibi olurdu...

Elli yaşına gelince, artık umutla-
rın kırılmaya başlamıştı. Sana yine
yol gösterdim. «Kasabadaki Bele-
diye başkanı, rüşvet almak için bir
aracı arıyor. Rüşvet olarak alınan
her on şişe Namustan birini aracı

ya verecek. Aman aracı ol, bu fır-
satı da kaçıрма. Hem başkan, hem
de sen şişe şişe Namus sahibi ola-
caksınız!» dedim. Suratıma tükürüp
beni kovdun...

— Ooof... Amaan... Aaayy!..

— Elli beşine gelmiştin. Yine sa-
na yardım elimi uzattım. «Acele ev-
len. Hemen çocuk yap, birkaç ki-
zın olsun. Onları büyüt. Namus sa-
hibi olmak için başka çaren kalna-
dı. Kızlarını isteyen erkeklerden
hangisi sana daha fazla Namus ve-
rirse, kızları onlarla evlendirirsin.
Başlık olarak, kızlarının güzelliğine
göre, üç şişe, beş şişe Namus alma-
dan onları kocaya vermezsin. Hele
kızlarından birini zengin bir eve
gelin edersen, yaşadın, belki de iki
damacana Namus bile alırsın...» de-
dim. Dedim, ama kime dedim? Sen
de lâf anlıyacak kafa nerde?

Altmışına gelmiştin. Artık evle-
nemezdin de... Hem yaşlısın, hem
de Namusun yok; senin gibisine
hangi kadın varır? Gece gündüz
«Namus, ah Namus!» diye ağlıyor-
dun. Acidım haline... «Köylü Na-
mus defteri senin elinde... Gel şu
defterde biraz kalem oynat, hiyle
yap!» dedim. «Yapamam» dedin.
«Öyleyse, şişelerin tapaları aralan-
mış biraz Namus sızmış dersin, ya
da bazı Namus şişeleri ılık aldı,
Namusların rengi attı, bozuldu der-
sin... Birkaç şişe Namus hava aldı,
yandı dersin... Böylece sen de ara-
dan Namus sahibi olursun» dedim.
Kızıp söverek beni kovdun.

Altmışbeş yaşındayken beli bü-
kük bir ihtiyardın artık... Yine gel-
dim sana... «Enayiliği bırak, fırsat-
lar azalıyor» dedim. «Namus üzeri-
ne kumar oynanan bir kulüp aç.
Her kumar masasından mano ola-

rak, yarım kiloluk bir şişe Namus
alsan sen de Namuslu insanlar ara-
sına girersin!» dedim. Arkamdan
taş atarak beni kovaladın.

Yaşın oldu yetmiş, yine gözyaşla-
rına dayanamadım, haline acidım,
sana yol göstermeye geldim. «Bana
bak» dedim, «bu son fırsattır, bunu
da kaçırsan bundan sonra artık
Namuslu olamazsın» dedim. «Ev
işlet, bir şişe karşılığında kiralık
kız, kadın ver!» dedim.

«Yapamam» dedin. Ben de sana
«Bütün ömrünce yapacak değilsin
ki... Bir süre yapar, yeterince Na-
musun oldu mu, bu sefer faizle Na-
mus verir, elindeki Namus'u arttı-
rırısın... Daha sonra da bütün bu-
nların elini eteğini çeker, herkesten
saygı gören bir adam olarak yan-
gelir yatarsın!» dedim.

Seni dediklerime inandırmak için
de, ellerinde büyük Namus stoku
bulunduranların başlangıçta böyle
yaptıklarını söyledim. Büyük Na-
mus sahibi olmanın yolları bunlar-
dır, dedim. Filân kişi, filân, filân
kişilerin nasıl büyük miktarda Na-
mus sahibi olduklarını anlattım.
«Bir kere durumunu düzelt, başlan-
gıta girdiğin karışık işlere bir da-
ha tenezzül etmiyeceksin, saygı gö-
ren doğru bir adam olarak yaşıya-
caksın» dedim.

Sen bu son fırsatı da kaçırdın.
Yetmişbeş yaşına kadar bir parça-
cık Namus sahibi olmadan sürün-
dün durdun. İşte şimdi de son so-
luğunu tüketmek üzeresin.

Birinci Tabalahura,
— Son nefesimi verirken bütün
bunları niçin söylüyorsun? dedi. Ni-
çin enayiliğimi, budalalığımı yüzü-
me vuruyorsun. Senin verdiğin ö-
ğütleri tutmadığım için çok pişma-
nım. Dediklerini dinleseydim benim
de en az beş-on damacana Namus-
um olurdu. Dünyanın kaç bucak
olduğunu anlamadım ama, çok geç...
Bundan sonra neye yarar!.. İş isten
geçti.

İkinci Tabalahura,
— Hiç de iş isten geçmedi, dedi.
Aklını başına toplarsan bundan
sonra da Namuslu bir adam olabi-
lirsin... dedi.

Birincisi,
— Sen ne diyorsun yahu... Ben
can çekişiyorum, sen Namus'tan
söz ediyorsun!.. diye bağır-
dı.

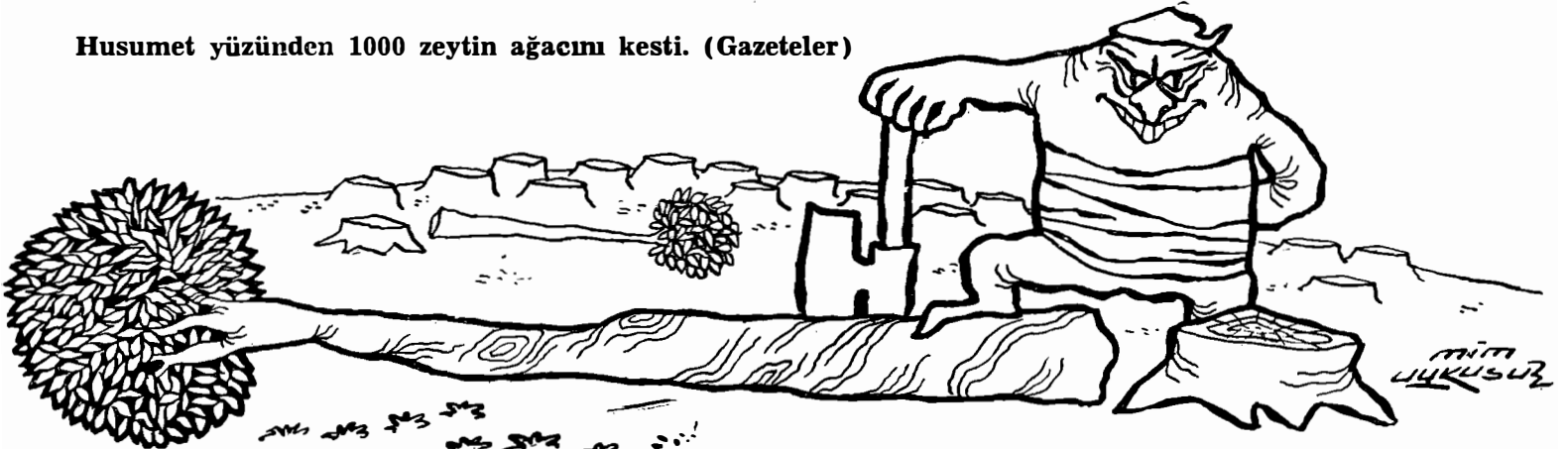
İkinci Tabalahura,
— Senin Namussuz bir adam ola-
rak ölmene razı değilim, dedi, is-
tersen yaşayabilirsin...

Birincisi, heyecandan ölmekte ol-
duğunu unutup,
— Nassıl? diye bağır-
dı.

İkinci Tabalahura,
— Bilim ve yeni buluşlar ne işe
yarıyor? İşte senin gibi iskeleti
çıkış, tirit olmuş bunakların öm-
rünü uzatmaya yarıyor... Dinle şu
sesi! dedi.

BİLGİNLER KOROSU:
Beyaz gömleklili, gözlüklü, kimisi
sakallı, uzun saçlı, kimisinin elinde
dürbün, kimisinde mikroskop, ki-
misinde teleskop, enjektör, koltuk-
larında çok kalın kitaplar bulunan

Husumet yüzünden 1000 zeytin ağacını kesti. (Gazeteler)

Kereste müdürü!..

adamlar, Birinci Tabalahura'nın çevresinde dönerek bilimsel şarkı söylemeye başladılar:

Biz... Biz... Biz bilimcileriz
Biz... Biz... Biz bilginleriz
Canlıyı öldürür
Ölüyü canlandırırız
Biz... Biz... Biz bilimcileriz
Biz... Biz... Biz bilginleriz
Biz hukuk terleriz
İktisat işeriz
Kimya öksürürüz
Fizik hapşırırız
Tıp kaşırırız

KORO BAŞI — İnsanoğlunun en verimli, en güçlü çağı, 25-35 yaş arasındır. İnsanoğlunun en verimsiz, en güçsüz, en işe yaramaz çağı 65 den sonraki yaşıdır. Biz bilimciler, biz bilginler 65 den, 75 den, 85 den, 95 den sonra da yaşlıları yaşatmak için uğraşırız.

Biz bilimciler, biz bilginler, «Doğum kontrolü» ile, aralarında dehşelerin da çıkacağı çocukların dünyaya gelmesini önleriz.

Vücutlarında, taban bitkilerine gübre bile olmayacak yalnız kireç kalmış morukların ömürlerini uzatırız. İşe yaramayanların dünyada seraserpe ve mutlu yaşayabilmeleri için, geleceğin işe yarayacak insan yavrularının dünyaya gelmelerini önleriz.

BİLGİNLER KOROSU:

Haniya, moruklara hap var, şurup var, vitamin var, aşı var, kuvvet macunu var, iktidar ilacı var, sırtına var, masaj var, radyo aktivite var, iks ışınları var!..

Biz... Biz... Biz bilimcileriz
Biz... Biz... Biz bilginleriz
Biz hukuk terleriz
İktisat işeriz
Kimya öksürürüz
Fizik hapşırırız
Tıp kaşırırız
Matematik...

Onbinlerce laboratuvarlarda, kitaplıklarda, kürsülerde, atelyelerde, her yerde yaşayanların, yaşayablenlerin daha çok, daha, daha çok yaşamaları için, yaşayamayanların da hiç yaşamamaları için yaşıyoruz!

DÜO:

İkinci Tabalahura, birincisine dedi ki:

— İşte görüyorsun: Bütün bilimciler, bilginler seni daha çok yaşatmak için gecelerini gündüzlerine katmışlar, çalışıyorlar. İstersen yaşayabilirsin...

Birinci Tabalahura,

— Artık iş işten geçti, dedi, hayatta bütün fırsatları kaçırdım. Ben bundan sonra Namus sahibi olamam ki... Namus olmayınca yaşamak neye yarar!

İkinci Tabalahura,

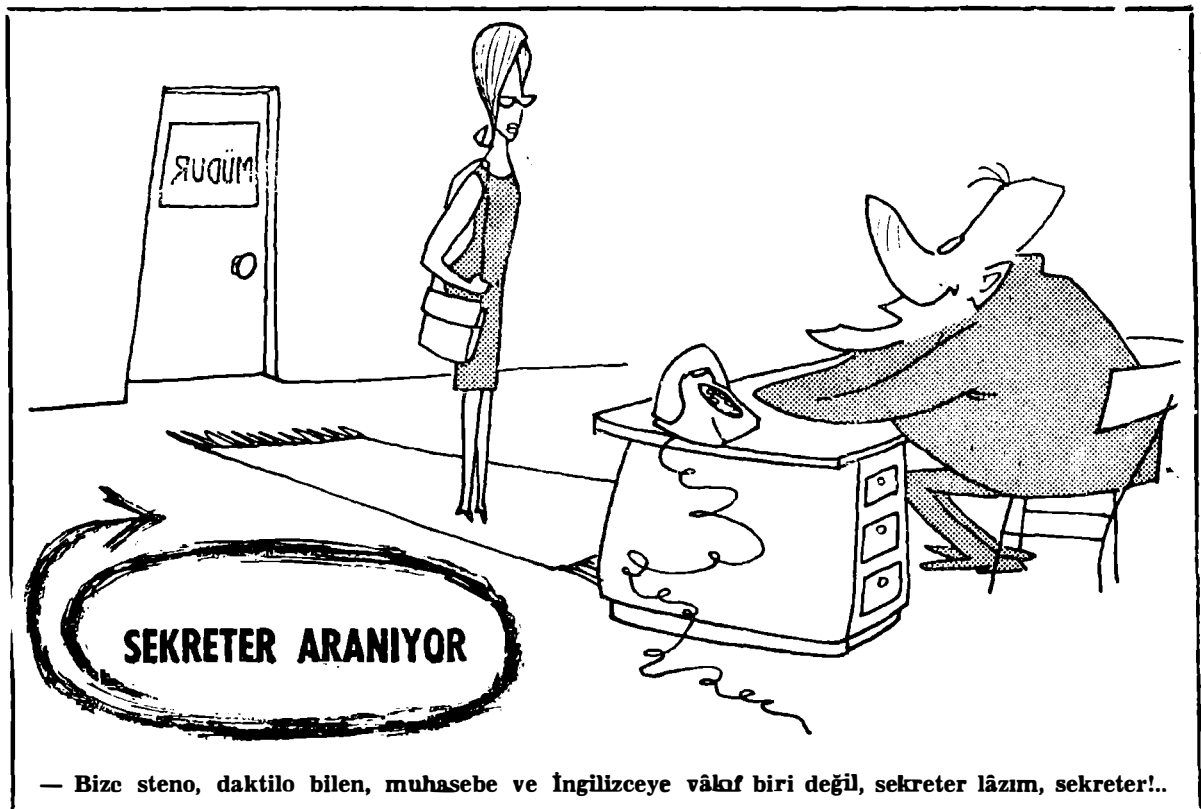
— İş işten geçmiş değil, dedi, benim sana verdiğim öğütleri tutarsan, çok Namuslu bir adam olabilirsin. Henüz fırsatlar kaçmış değildir. Bundan sonra evlenip çok Namuslu bir adama damat olamazsın ama, kızlarla oğlanlar arasında aracılık edip Namuslu adamlara damat, Namuslu damatlara gelin bulabilirsin. Artık evlenip kız babası olamazsın ama, köyün bütün kızları senin de kızın sayılır. Sen öyle bir yaştasın ki, heresten saygı görür, sevgi görürsün. Sana zamanında söylediğim, ama senin yapmadığın her işi, şimdi daha kolaylıkla yapar, en kısa zamanda çok Namuslu bir adam olursun.

Birinci Tabalahura'nın aklı yattı,
— Ama ölüyorum, dedi, yaşayabilir miyim?

— Bilim seni yaşatır.

Bilimciler, bilginler birden, ölüm döşegindeki Tabalahura'nın üstüne tişüştüler. Kimisi hemen orada si-diğini muayene etti, kimisi kan yuvarlarını saydı, kimisi kan verdi, hap yutturdu, şurup içirdi, iğne yaptı...

Tabalahura, tatlı bir uykudan uyanır gibi gerine gerine doğruldu. Çevresine bakındı; ne o tıpkı kendine benzeyen İkinci Tabalahura,

ne ölüm dansı yapan iskeletler, ne de bilginler korusu vardı. Kış uykusundan kalan yaratık gibi doğrulan Tabalahura, yoksul kulübelerinden çıktı. Yalnız tirit olmuş bedeni değil, ruhu da, beyni de uyanmıştı. O yaşına kadar kaçırıldığı fırsatları yeniden yaratmaya çalıştı. Başardı da... Eskiden yapmak istemediği her şeyi artık yapıyordu. Üç gün içinde bir şişe Namus elde etti. Kısa zamanda Tabalahura'nın Namus şişelerinin, binliklerinin, damacanalarının sayısı arttı. Bir zaman geldi ki köyün en namuslu adamı Tabalahura oldu. Köyün bütün Namusunu toplamış ve bütün köylü Namussuz bırakmıştı. Köyde hiç kimsenin elinde bir küçük şişecik Namus bile yoktu. Ama yaşlı azgınlığıyla ağgözlü Tabalahura'nın gözü doymuyordu bir türlü. Köyden bucağına taşındı. Dolaylardaki köylülerin sahip olduğu Namusları ele geçirdi. Bir zaman geldi ki, o bucağa Tabalahura'dan başka Namuslu kimse kalmadı.

Bir türlü tutkuları dinmek bilmeyen Tabalahura bucaktan ilçeye göçetti. Kısa zamanda o ilçedeki bütün

Namusları topladı, deposuna yığıldı. Gözü doymayan Tabalahura ilçeden ile taşındı. O ildeki bütün Namus şişelerini, binliklerini, damacanalarını deposuna doldurdu. Namus deposu tıklım tıklımdı artık. O ilde Tabalahura'dan başka Namuslu kalmamıştı!

Tutkuyla titreyen Tabalahura başkente gitti, yerleşti. Çok geçmeden de o ülkede ne kadar Namus varsa hepsi onun oldu.

Ülkenin tek Namuslu adamı Tabalahura, komşu ülkelere de el attı. Oralardaki Namusları da topladı. Bundan sonra, yalnız ülkelerin, kıtaların değil, bütün dünyanın Namusu onun oldu ve Tabalahura'dan başka Namuslu kişi ve onunkinden başka hiç kimsede bir damla Namus kalmadı.

Tabalahura, dünyanın bütün Namusuna sahip olduktan sonra, depolarındaki bütün Namusları, adamlarına çok geniş bir alana taşıttı. O geniş alanda dünyanın bütün Namus şişeleri, binlikleri, damacanaları toplanmıştı. Bunların orta yerine büyük bir kürsü getirtti. On dan sonra dünyanın her yerindeki

bütün ilerigelen devlet adamlarını, politikacıları, yönetmenleri, bilginleri, bilimcileri, ünlü kişileri, sanatçıları, o alana çağırttı. Hepsi geldikten sonra, alanda dağ gibi yığılmış Namus şişelerinin ortasındaki kürsüye çıktı. Dünyanın en yüce, en seçkin, en ulu kişilerine, oradan şöyle seslendi:

— Sayın konuklarım! Yüksek huzurlarınızla, şimdi burda tarhın en korkunç ve en büyük olayı geçecek. Sizler de buna tanık olacaksınız...

Sonra Tabalahura ordakilere, hayatının 75 yıllık döneminde, ölesine çalıştığı, didindiği halde, bir damla Namusa bile sahip olamadığını yana yakıla anlattı. Dinliyenlerin gözleri yaşardı. Bundan sonra Tabalahura, hangi yollardan ve yöntemlerden dünyanın en Namuslu insanı olduğunu ve bütün dünyayı Namussuz bıraktığını açıkladı:

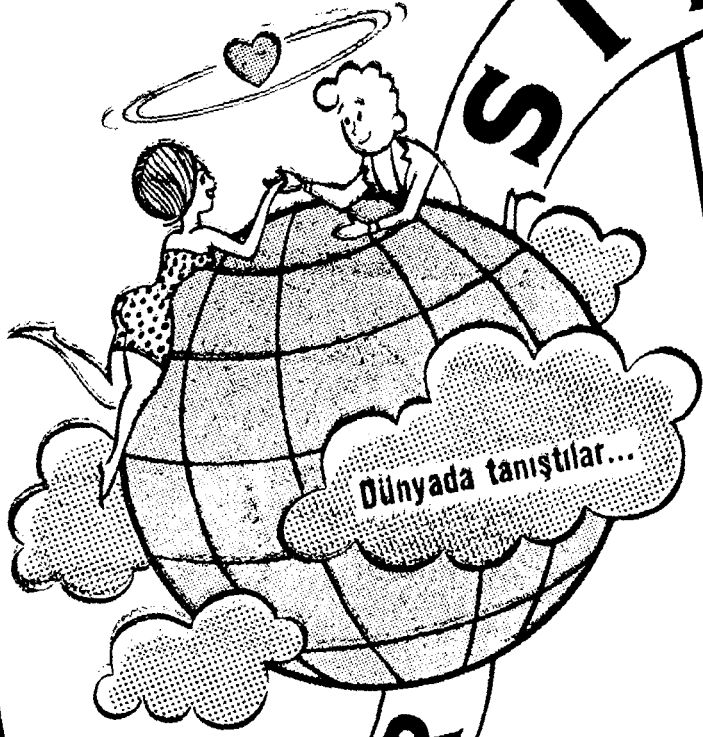
— Dünyanın bütün Namusuna sahip olup, dünyayı da Namussuz bırakmakla, Namussuzluk içiride geçen 75 yıllık hayatımın intikamını aldım. Şimdi dünyada benden başka hiçbirinizin Namusu yok.

— Sonu 19. sayfada —

Deprem bazı köyleri yok etti... — Gazeteler —

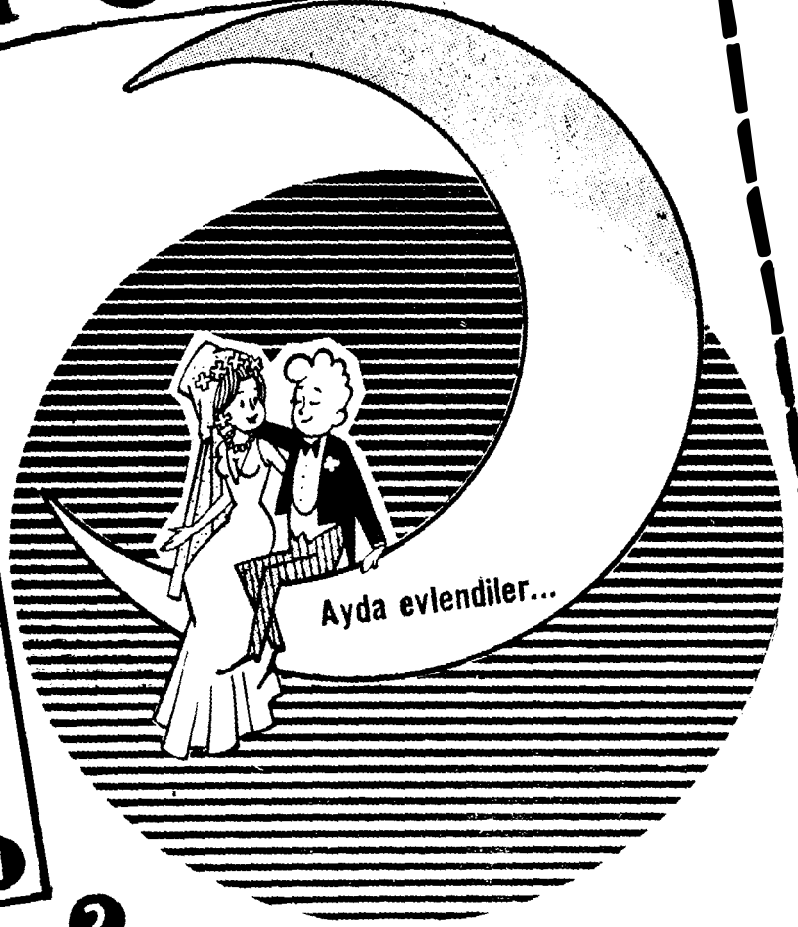

SINGER

Dünyada tanıştılar...

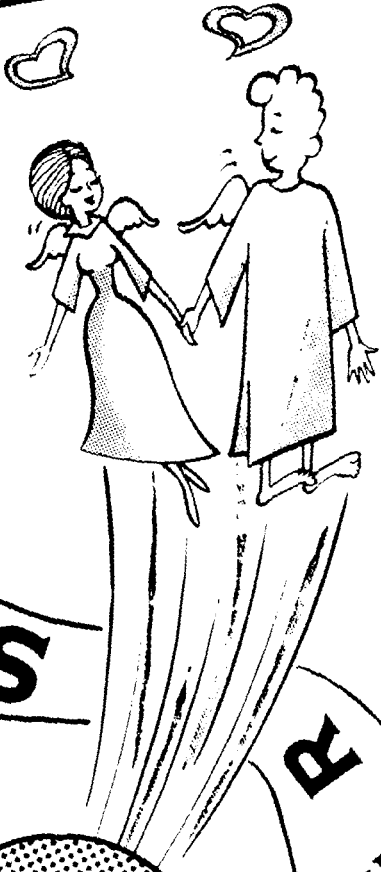
1

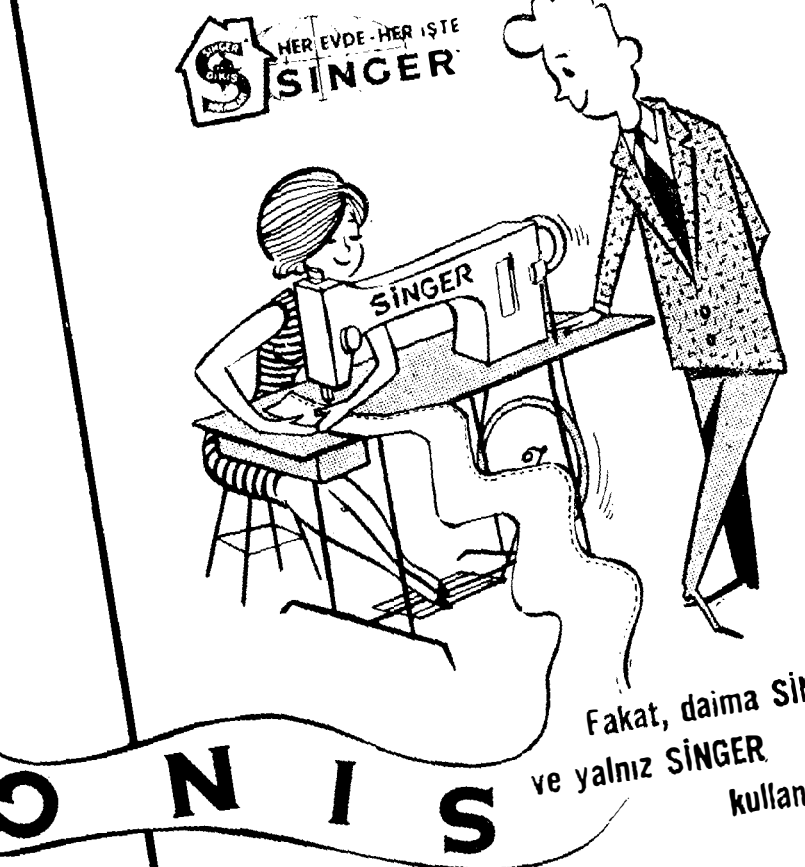
Ayda evlendiler...

2

NGER

Merihte öldüler.

HER EVDE - HER İSTE
SINGER

SINGER

3

4

Fakat, daima SINGER
ve yalnız SINGER
kullandılar.

(Reklâmcılık: 368)

Ama benim tutkularım dinmedi. Bütün insanlara ve bundan sonra da geleceklere büyük bir iyilik yaparak ihtiraslarımı dindirmek istiyorum. Hiç kimsenin Namussuzluk acısını çekmemesi için, dünyanın bütün Namusunu yokedeceğim.

Bunu söylemesiyle, Namus damacanalarından birinin tapasını açınca, yeşil renkli Namus gazı havayla değinip birden parladı. Yeşil yeşil alevler göz açıp kapayıya öbür şişelere geçti. Kimse ne olduğunu birden anılamadığı için, Tabalahura'nın bu korkunç deliliğine engel olamadı.

Havayla değinince yeşil renkli Namus gazı o kadar çabuk tutuştu ki, Tabalahura da göklere yükselen Namus alevlerinin ortasında kaldı. İstese kaçabilirdi alevlerden. Ama o dünyadaki bütün Namusla birlikte yokolmak istemişti.

Dünyanın bütün Namusunun yanıp yok olması bir dakika bile sürmemişti. Bu korkunç yangını görenler, donup kalmışlardı. Yalnızca can korkusuyla geri sıçrayıp alevlerden korundular.

Alevler söndüğü zaman, ortada ne Namus, ne Namus şişesi, ne de Tabalahura kalmıştı!

Bu durum, çok korkunçtu. Bu, olur şey değildi. Böyle bir Namussuz dünyada insanlar ne yapacaklardı. Çünkü, Namusa sahip olmak isteği olmayınca hiç kimse çalışmak istemiyordu. Eskiden insanlar bir şişe Namusa sahip olmak için bir ömür boyu çalışırlardı. Ama şimdi niçin çalışacaklardı? Çalışmanın amacı kalmamıştı.

Namus yoktu ki, onu elde etmek için insanlar çalışsınlar. İnsanlar, aylak, tenbel, avare olmuşlardı. Bu, böyle süremezdi. Buna bir çare bulunmalıydı.

Bütün ülkelerin politikacıları bu konuda bir çözüm yolu bulmak için uluslararası bir örgüt kurdular. Bu örgütün ilk toplantısında, Birleşmiş Ülkeler Başkanı, delegelere şöyle dedi:

— Sayın arkadaşlar! Dünyamız yakın zamana kadar, Namuslu bir dünya idi. Ama hepimizin bildiği o tarihin en büyük faciasından sonra, Namussuz bir dünyada yaşamaktayız. Kendini bilen insanlar için bu durum, ölümden çok daha acıdır. Çünkü insanlık ilerlemez oldu. Çünkü uygarlık gelişmez oldu. Çünkü teknik ilerlemeler durdu. Çünkü Namus olmadığı ve insanların Namusa sahip olmak ihtimalleri kalmadığı için hiç kimse çalışmıyor. Şimdi burada, sevgili dünyamızı yine eskisi gibi Namuslu bir dünya yapmanın çarelerini araştırıp bulmak için toplanmış bulunuyoruz.

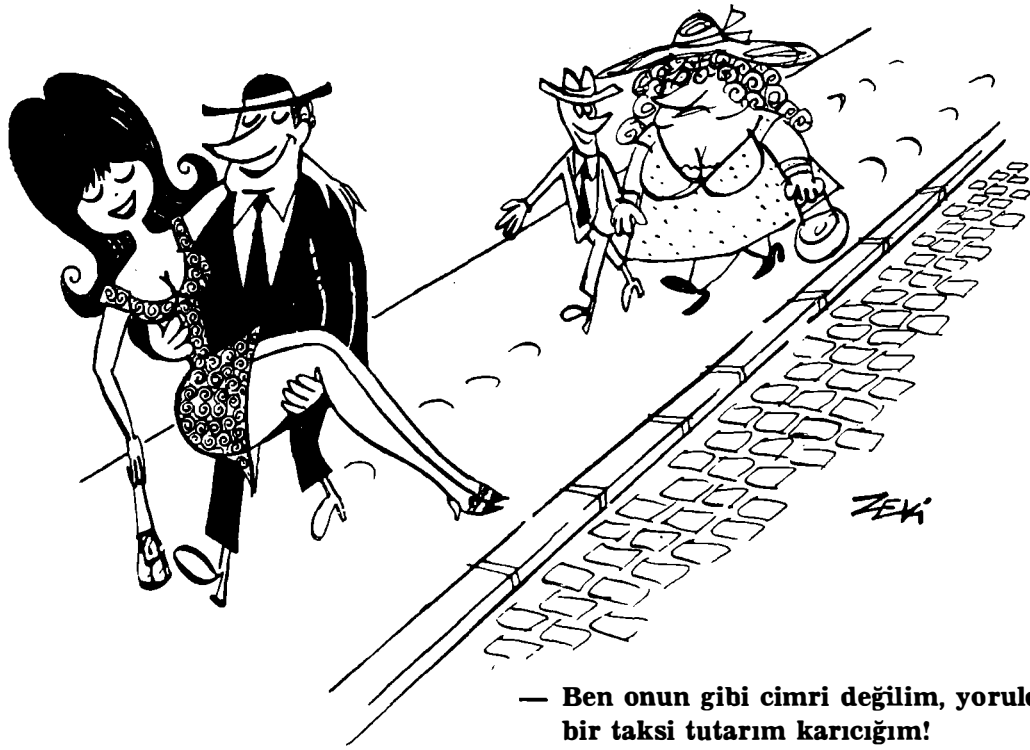
Uzun konuşma ve tartışmalardan sonra Birleşmiş Ülkeler politikacıları şuna karar verdiler:

Politikacıların işi, dünyanın Namuslu dönmelerini istemektir. Onların işi burda biterdi. Ama onlar, giden Namus'un yerine ne konulacağını bilemezlerdi. Bu, politikacıların değil, bilimcilerin ve bilginlerin işiydi. Bilimcilerle bilginler de, politikacıların buyruğu altındaydılar. Öyleyse, en ünlü bilginler, dünyanın yeniden Namusa kavuşturulmasıyla görevlendirilmeliydiler.

TARİH DERSİ:

Namus şişelerinin yanmasından bir yıl sonra, bir üniversitenin anfasindeyiz. Beyaz saçlı, altın çerçeve gözlüklü tarih profesörü, öğrencilere Namus'un tarihini anlatıyor:

— Bin yıl önce dünyamızın Namussuz olarak dönmeye dayanamayan bilginler, yıllarca süren çalışmalardan sonra, o tarihi faciada yanan tabii Namus gazı yerine, suni olarak Namus gazı elde etmeyi başardılar. Böylece insanlık yeniden Namusuna kavuşmuş oldu. Suni Namus gazının yapılması, tarihin yeni çağının başlangıcıdır. İn-

— Ben onun gibi cimri değilim, yorulduysa sana bir taksi tutarım karıcığım!

sanlık bundan sonsuz mutluluk duymuştur.

KİMYA DERSİ:

Üniversitenin Fen Fakültesinin kimyahanesinde profesör, suni Namus gazı üzerine öğrencilere bilgi veriyor:

— Suni Namus gazı her ne kadar, tabii Namus gazı yerine kullanılmaktaysa da, hiçbir zaman suni Namus, tabii Namusun yerini tutamamıştır. Çünkü Tanrı yapısı başka, kul yapısı başkadır. Fabrikalarda imal edilmekte olan suni Namus gazının rengi, hiçbir zaman tabii Namus gazının o güzelim yeşil rengini bulamamıştır. Ya açık yeşil, ya koyu yeşil oluyor. Teknik bu kadar ilerlediği halde, o has yeşil renk bir türlü tutturulamıyor. Sonra suni Namus gazının havada yanma hassası da tabii Namusa göre azdır. Buna karşılık, şişe tipalarından daha kolaylıkla sızmaktadır. Şimdi suni Namus gazının nasıl çıkarıldığını görelim.

İKTİSAT DERSİ:

İktisat Fakültesinde profesör Namus iktisadı üzerine ders veriyordu:

— İnsanlar, Tabii Namus çağında Namussuz olarak dünyaya gelirlerdi. Sonradan çalışarak Namus sahibi olurlardı. Ne kadar çok çalışır kazanırlarsa, gayet tabii olarak o kadar çok Namusları olurdu. Fakat dünyada mevcut bütün tabii Namus gazı yanıp yokolduktan sonra, bildiğiniz gibi suni Namus gazı ya-

pıldı. Fabrikasyon yoluyla Namus gazı çıkarmak yeni bir durum getirdi ortaya. Namus gazı üretimi endüstri haline gelince, Namus gazı fabrikasına sahip olan ülkeler, Namus gazı üretimini gittikçe artırdılar. Bunun sonunda Namus enflasyonu başgösterdi. Rekabet sonunda Namus fiyatı çok düştü. İş o hale geldi ki, dünyada Namussuz insan kalmadı. İktisat ilminde, herkesin Namuslu olması, herkesin Namussuz olması kadar tehlikelidir. İktisat ilminin gayesi, bazı insanların çok, bazı insanların az Namuslu olması, geri kalanların da hiç Namusu olmamasıdır.

Namus endüstrisinin gelişmesi, Namus fabrikalarının gittikçe çoğalması, Namus ticaretinin de artması sonucunda, Namus o kadar çoğaldı ki, itibardan düştü!

Geçen yüzyılın başlarında büyük iktisatçıları toplanarak şu kararı aldılar:

1 — Yanmış olan tabii Namus gazı miktarı belli olduğuna göre, bu miktardan fazla Namus imal edilmeyecek.

2 — Şişeler içindeki Namusun taşınması ve satışı zor olduğundan, Namus şişesi stoklarının devletlerin hazinelerinde korunması ve hazinedeki Namus stoku miktarınca piyasaya Namus senetleri çıkarılması ve bu kâğıtların elden ele dolması.

3 — Tabii gaz çağında insanlar

Namussuz doğup sonradan çalışarak Namus sahibi oldukları halde, suni Namus çağında her yeni doğan çocuğa sosyal adalete uygun olarak eşit miktarda Namus tahvilleri verilmesi ve bu kimseler, hayatta her yaptıkları kanunsuz davranışlarına ceza olarak, ellerindeki Namus tahvillerinin geri alınması.

HUKUK DERSİ:

Üniversitede Namus Hukuku kürsüsü profesörü şu dersi veriyordu:

— «Namus Hukuku» ikiye ayrılır:

1 — Devletlerarası Namus Hukuku,

2 — Sokak arası Namus Hukuku.

Her ülkenin suni Namus gazının niteliği ayrıdır. Namus gazının rengi, kokusu, sızma ve yanma niteliği, fabrikasına göre değişir. Bazı ülkelerde Namus fabrikaları yoksa da, Namus Hukuku vardır. Çünkü Namus gazı fabrikası olmayan ülkeler başka ülkelere ithal ettiklerinden, o ülkelerde Namus hukuku, Namus gazının kendisinden çok, daha fazla inkişaf etmiştir.

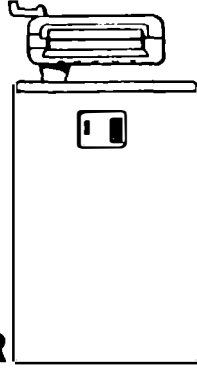
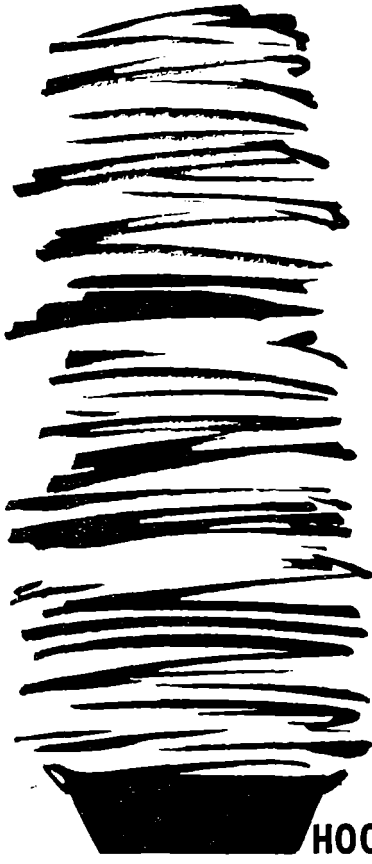
Tabii Namus gazı kokusuz olduğu halde, sunisi kokuludur. Bu koku sayesinde hakiki Namus gazı ile sahte Namus gazı birbirinden ayırt edilir. Kokusunu duymak için, Namus gazı şişesini dibinden koklamak gereklidir!

Aziz NESİN

SON

Helâ — Duvarlar doldu hemşerim, bir şey yazacaksan buyur sana defter kalem!

HOOVER

4 kişilik bir ailenin 1 aylık çamaşırını 1 saatte yıkar

Halaskargazi Cad. 133 Pangaltı - İstanbul Tel: 47 44 30
Tünel karşıtı Hoover Mağazası Karaköy - İstanbul

(Reklamcılık: 3798—203)

**REKLAM
LARINIZ
IÇIN**

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Olyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

DIŞ MUHABİRLER

İsveç
İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

(Basın: 17998—201)

Ben ben miyim

COREY FORD'dan
Ergin Ortac

DELİ olmak işten değil... Durmadan başka birine benzetiyorlar beni. İşin kötüsü, birçoğunda müşkül duruma düşüyorum. Yüzünü ilk defa gördüğüm biri çıkıyor,

— «Vay aziz dostum, nerelerdesin?» diye boynuma sarılıyor, yanıldığını anlayınca da geri geri çekilip suratına bakıyor,

— «Aaaa, affedersiniz... Ne kadar da bizim Corc'a benziyorsunuz!» diye kekeliliyor.

Nerede olursa olsun karşıma çıkıyorlar hep... Yakamı bir türlü kurtaramadım gitti.

Geçenlerde uçağa binmiştim... Yerime oturduktan hemen sonra, hostes gelip kucağıma yabancı birinin paltosunu bıraktı. Aradan biraz geçtikten sonra da kırta kırta yanıma gelip özür diledi. Sebebi malûm tabii... Başka bir yolcuya benzetmiş beni.

Senelerdir hep aynı otele giderim... Yine de her seferinde otelin müdürü:

— «Hoş geldiniz Mr. Ferber...» diye hiç duymadığım bir isimle karşılar beni.

Sade insanlar değil, arasıra hayvanlar da beni başka birine benzetiyor veya karıştırıyorlar. Geçenlerde bir dostumu ziyarete gitmiştim... Bahçe kapısından içeri girer girmez azgın bir kurt köpeği, «hrrr» diye saldırmamı mı üzerime!.. Bereket versin tam zamanında yetiştiler de kurtardım paçamı. İçeriye girerken, arkadaşım,

— «Bizim Tedi, postacıya benzetti seni...» diye omuzumu okuyordu gülererek.

Bir akşam, karımla beraber bir gece kulübüne gitmiştik. Masaya oturmuş tam içkimizi yudumlarken, arkamızdan gelen şuh bir kadın sesine başımızı çevirince bir de ne görelim?.. Bar-Amerikana oturmuş sex-bombası bir sarışın,

— «Dün gece niye gelmedin yalancı!.. Seni o kadar bekledim evimde!» diye parmağıyla beni göstermiyor mu!.. Rezil olduğum yetişmiyormuş gibi, karım da günlerce konuşmadı benimle.

Bazan da bu gibi hallerin tamamen zıt olanı ile karşılaşuyorum. Gün oluyor, kırk yıllık arkadaşlarım bile tanımakta güçlük çekiyor, boş gözlerle yüzüme bakıyorlar.

Bizim sınıfın mezunları, her sene bir defa toplanıp eski günleri yaşamayı anane haline getirmiştir. Yine böyle senelik toplantılardan birinde, büfenin yanında içkimi yudumlarken, önümden geçen bir arkadaşım takılıp lâf atmıştı.

İlk önce suratıma bön bön bakan arkadaşım, ancak yakam-

daki sınıf rozetinde ismimi okuduktan sonra,

— «Vay Corey, sen misin?.. Tanıyamadım birdeñ yahul..» demişti. Senelerce aynı sırada beraber oturduğum, kırk yıllık arkadaşım tanıyamamıştı beni. Üstelik şimdi de iş yerlerimiz yakın olduğundan, aşağı yukarı her gün görüşüyorduk. Onlar mı gittikçe unutkan oluyordu, yoksa ben mi şekil değiştiriyordum her an?

Geçenlerde başıma gelenin izahı ise, daha da güç. Bir gömlek alacaktım kendime... Aksine, girdiğim mağaza da öyle kalabalıktı ki o gün... Neyse, itişe kakışa tezgâhun yanına varmış, satıcı kıza kırk numara bir gömlek ismarlamağa muvaffak olmuş-tum. İstedğim gömleği getirmeye giden satıcı kız, bir müddet sonra elinde gömlekle dönmüş beni arıyordu gözleriyle. Kalabalığın arasından elimle işaret ettim,

— «Buradayım bayan...» dedim. Dedim ama kim kime?.. Satıcı kız burnunun ucuyla şöyle bir ters ters baktı,

— «Sıranızı bekleyin lütfen...» diye çıktığıktan sonra da, «kırk numara gömlek istiyen bey kimdi?» diye aranmağa başladı.

Ne zaman fırsatını bulup bir biraheyeye girsem, muhakkak biri çıkar, başkasına benzetir beni. Geçenlerde bir yenisi daha geldi... Biraheyenin kapısından içeri girer girmez, kafayı bulanlardan biri,

— «Vay benim sevgili askerlik arkadaşım!..» diye yılmış yılmış karşılamaz mı!.. Söylenenler san ki bana değilmiş gibi önce hiç orali olmadan, gittim başka bir masaya oturdum. Oturdum ama, herif karşıma geçmiş,

— «Hey gidi hey!.. Senelerce beraber ol, cephe de beraber döğüş.. ondan sonra selâm bile vermeden geç git ha!..» diye peltek peltek boynuna konuşup duruyor.

Bütün müşteriler kulak kabartmış bana bakıyorlar kötü kötü. Hepsinin de beni ayıpladığı yüzlerinden okunuyor. Bak-tım olacak gibi değil, kalkıp yanına gittim. Sarmaş dolaş olduktan sonra, biralarımızı tokuşturmağa başladık. Herif durmadan askerlik hâtıralarından, harpten bahsediyor... Aman efendim neymiş o günler ne!.. Biz şöyle yapmışız böyle etmişiz falan filân. Bir yandan da biralarımızı boynuna tazeleniyor. Önce biraları sayarken, sonradan karıştırdım hesabı. Artık benim de ondan aşağı kalır tarafım kalmamıştı. Kafa kafaya vermiş bağıra çağıra «Lilli Marleni» söy-

lüyorduk. Sonunda ikimiz de kovulduk tabii.

Meğer bana benzilyen ne kadar çok hemcinsim varmış!.. Hepsi-ni de tanımak isterdim doğrusu. Otobüste giderken birden, yaşlı bir kadın,

— «Ah doktorcuğum, kocam hayatını size borçlu...» diye elle-rime sarılıp teşekkür ediyor.

Başka bir seferinde ise, mese-lâ, yolda yürürken,

— «Hey babalık, nerelerde sürttün şimdiye kadar?.. Yoksa içeride miydin ha?» diye bir ses işitiyorum arkamdan... Başımı çevirip bakınca da, sırttan bir serseriyle kaşılaşıyorum.

Demek istediğim, her tabaka-dan bana benzilyen biri çıkıyor muhakkak. Hele bunların ara-sında birini hakikaten çok tanı-mak isterdim.

Bir gün, bir dükkânın vitrini-ni seyrederken, siyah paltolu, esrarengiz bir adam yanıma yak-laştı,

— «Saat tam onikide Grand Otelin salonunda olun... Emane-ti orada teslim edeceğim!» diye kulağıma fısıldayıp, kalabalığın arasına karıştırdı hemen.

Kimdi bu adam acaba?.. Ka-çakçı mıydı, gangster miydi, yok-sa casus filân mıydı?.. O kadar merak etmişim ki, öğleye doğ ru işimi yarıda bırakıp buluşma yerine gittim.

Siyah paltolu adam Grand O-teline benden önce gelmiş, sala-nda bekliyordu sabırsızlıkla. Yavaş yavaş yanına yaklaştım. Hiç aldırmadığını görünce, biraz daha sokuldum. Adam, beni şö-yle bir süzdükten sonra, bu sabah konuştuğu sanki ben değilmişim gibi saatine bakıp sınırlı adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Bütün bu hâdiseler son derece sinirlerimin bozulmasına sebep olmuştu... Gündüzleri yetmiyor-muş gibi, geceleri rüyamda da görmeğe başladım şimdi. Bir seferinde kendimi, duvarlarında yüzlerce ayna bulunan büyük bir salonda gördüm. Düşünün: dört bir yanı aynalarla çevrili büyük bir salon ve bu aynalarda bana bakan yüzlerce, binlerce ben!.. Ben yürüdükçe onlar da yürüyor, koştukça onlar da koşu-yordu... Hem de beni kovalar-mışcasına.

Ter içinde uyanınca, yıkan-mak için banyoya koştum he-men. Banyonun aynasında yüzü-mü görünce, acaba ben miyim diye gözümü kırkıp kontrol et-tim birkaç defa.

Dün yolda dalgın dalgın yü-rürken, arkamdan biri isimle bana seslendi... Fakat yanıma yaklaşıncaya başını iki yana sal-lıyarak,

— Ah, dedi, sizi önce Corey Ford'a benzettim... Meğer ya-nılmışım!

Şaşıp kalmıştım... Yol üze-rindeki banklardan birine çöküp düşünmeğe başladım kendi ken-dime... Acaba ben, ben değilim de başka birisi miydim hakika-ten!..

Corey Ford'dan çeviren:
Ergin ORTAÇ

— Bir türlü anlatamıyorum... İşte, kalbim senin için böyle yanıp tutuşuyor!..

Sana Koştum!

Kaybolduğün günden beri
O semtlere uğramadım.
Senden başka bir dilberi
Sevmek için aramadım,
Aramadım sana koştum!

Kararların bir anlığı,
İçten duydum pişmanlığı.
Bu yollarda karanlığı
Gözlerimle yaramadım,
Yaramadım sana koştum!

El derdini ne bilsin el?
El gelmesin bana sen gel!
Saçlarımı dağıttı yel,
Onları ben taramadım,
Taramadım sana koştum!

Kapılma bir an hırsına!
Beni tekrar tekrar suna!
Hiç kimsenin kapısına
«Açın!» diye varamadım,
Varamadım sana koştum!

Dalıp dalıp ta geçmişe,
İçtim içtim şise şise!
Bu âlemde hiç bir işe,
Hiç kimseye yaramadım,
Yaramadım sana koştum!

Nice yanımış gör bağrımı!
Bu rüzgârlar bir çağrı mı?
Hızı artan kalb ağrımı
Elim değip saramadım,
Saramadım sana koştum!

Ömür dümdüz bir hat değil,
Yol incecik Sırat değil,
Baktım içim rahat değil,
Mutlu hayal kuramadım,
Kuramadım sana koştum!

Çok uzadı ayrılığın,
Çile çektim yığın yığın!
Altında kaldım bir çığır...
«Gel!» demişin kıramadım,
Kıramadım sana koştum!..

Salâhattin KUTLU

— Eskici.. Eskimo alır mısın?..

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

- Söyle bakayım oğlum: Büyüyünce ne yapacaksın?
- Senin gibi çok para kazanacağım!
- Ya sen kızım?
- Ben de annem gibi çok para harcayacağım!

Tarihte Mizah

Yeni bir tür

BİR tarihte büyük İngiliz bilgini Darwin, yazlığa çıkmış olan bir arkadaşına birkaç günlüğüne misafir gitmişti. İki dost, güzel bir yaz öğlesinde, evin bahçeye bakan verandasında oturup sohbet ederlerken ev sahibinin iki küçük ve yaramaz çocuğu - kendi akıllarınca - büyük bir tabiat bilgini olduğunu duydukları misafiri aldatıp zor duruma düşürmeğe, kıcacı, onunla eğlenmeğe niyetlendiler. Bu işi nasıl yapacaklarını, uzun boylu kafa yorup, tasarladıktan sonra nihayet kendisine eşi emsali görülmedik bir yeni böcek türü göstermeğe karar verdiler. Bilginin hiç görmediği, bilmediği bir böcek bulmak şüphesiz imkânsızdı. İş böyle olunca böyle bir böceği kendileri yaratmalı idiler. Uzun araştırmalardan sonra bir kırkayak, bir çekirge, bir hamam böceği, bir de kelebek yakalayıp bu dört hayvandan yeni bir böcek yaratmağa başladılar. Kırkayağın bütün ayaklarını bir makasla iyice budadılar. Kalan uzun bedene kelebeğin kanatlarını, çekirgenin uzun bacaklarını, hamam böceğinin başını takıp ortaya gerçekten de yeni ve acıip bir böcek tipi çıkardılar. Bu önemli işi

tamamladıktan sonra onu bir yaprağın üzerine koyarak telâs, heyecan ve merak pozunda bilginin yanına koştular:

— Amca, amca bakın; biz bahçede ne bulduk. Bu herhalde şimdiye kadar sizin de hiç rastlamadığınız yepyeni bir böcek türü olmalı..

Diyerek, eserlerini özenle masanın üstüne bıraktılar.

Çocuklar işi hayli ustaca başarmış olmalılar ki, büyük bilgin ilk anda bayağı heyecan ve şaşkınlık geçirdi. Amma onların bu masum hiylelerini farketmekte de gecikmedi. Hiç bozmadan, heyecanını devam ettiriyormuş gibi, önüne konan yaratığı güya dikkatle inceledi. Bir süre daha evirdi, çevirdi. Sonra ciddi bir sesle:

— Evet hakikaten çok enteresan bir yaratık bu çocuklar; dedi. Söyleyin bakalım yakaladığınız vakit garip bir sesle vız vız vızıldıyor muydu?

— Evet evet amca; garip bir sesle vız vız vızıldıyordu.

— Öyleyse tamam çocuklar; bunun adı «Garip bir sesle vız vız vızıldayan böcek»tir.

Ünlülerden ünlü sözler

* İyi bir koca sağır, iyi bir zevce ise kör olmalıdır.

Fransız Atasözü

* Sevilmek isterseniz, sevin ve sevimli olun.

Franklin

Eski Şiirde Mizah

Şikâyet

Ercüment Ekrem'in bundan 26 yıl evvel (Çekirge) takma adıyla (Akbaba)da yayınlanan bir şiiri:

Madamın aklı hâlâ şıklıkta, şatafatta
Benimse iskarpinler tamirde, kalafatta,
Evin senedi çoktan rehindedir Balatta!

Yeter olsun bu şıklık, yeter olsun bu israf,
Salt madamın süsüne ayda yüz papel masraf!

Tam yüz papel askıyar?.. Yüz papel, boru değil!
Bu karının yediği nane hiç doğru değil!

Yükün altından kalkmak Yervantın zoru değil!

Yeter olsun bu süs te, bu şıklık ta hepsi de!
Karı gider baloya, topik yatar tepside!..

Fehmetmez ki köpoğlu geçti o eski bolluk,
Tavuk gıdağı kesti, boşaldı eski folluk,
Ben bilem takmaz oldum şimdi yakalık, kolluk.

Kalender ol, biraz da kocana imtisal et,
Geçti Borun pazarı, eskisini masal et!..

Yerli çorap giyersen şirinliğin kaçır he?..

İnce yevropa malı seni daha açar, he?..

Kurnaz karı parayı avuculan saçar, he?..

Sendeki akıl değil, âdeta bir kaz aklı,
Fikrini derle topla, ağnadın mı pasaklı?..

Şair Yervant
Müstensihi: Çekirge

Edebiyatta Mizah

Şöhret meselesi

ONDOKUZUNCU yüzyılın ünlü Fransız yazarlarından Tristan Bernar, bir anısını şöyle anlatıyor:

«Beş on yıl önce bir gün Paris'in fakirce mahallelerinden birinden geçerken yolum bir antikacı dükkânına düştü. Laf olsun diye vitrinleri seyrederken, birden dükkânın sahibi içerden fırladı:

— Aman sayın efendimiz; vitrinlerimizi seyretmeniz bizim için ne büyük şeref. Lütfen içeri buyurmaz mısınız? Orada size gösterecek daha güzel şeylerimiz vardır diye kolumdan çekti.

Serde ünlülük var ya böyle ücra bir semtte bile tanınmak hoşuma gitti. Kendi kendime «Herhalde yazılarımın hayranlarından biridir, kırmamalıyım» diye düşündüm, dükkâna daldım. Adam, heyecanla bana bir koltuk gösterdi. Direnmeğe rağmen, zorla, kahve, limonata ikram etti. İzzeti, ikramı öylesine samimi ve aşırı idi ki doğrusu onun bu sanatseverliğinden duygulanmamak mümkün değildi. Ben de kendisini daha çok sevindirmek için hal hatır sordum. Hulâsa karşılıklı birbirimizi yağlamağa başladık.

Bu sırada aklıma güzel bir fikir geldi. Bir şöhret olarak beni tanıyan, saygı ve sevgi gösteren bu adama, karınca kararınca, bir iyilik etmek istedim. Hemen yanımda duran küçük bir heykeli beğendiğimi, satın almak istediğimi söyledim. Heykelcik alelade bir şeydi; ama bu sanatsever satıcıyı memnun etmeğe kararlıyım. Fiyatını sorunca bizimki:

— Vallahi efendim; dedi. Bu heykel çok değerli, antika bir şeydir ama sizin güzel ve yüksek hatırıncı için onu beş bin franga bırakacağım.

Şu saçma ve kaba taş parçası beş bin frank değil, yüz frank bile etmezdi; doğrusu biraz çarpıldım ama değil mi ki bu adam beni tanıyıp yazılarıma hayranlık göstermişti, önemsemedim. Derhal parayı saydım. Başka yerlerde işim bulunduğu için paketi yanıma alamıyordum. Dükkândan çıkarken:

— Lütfen paketi falanca katabevine yollayınız, ben oradan aldırırım.

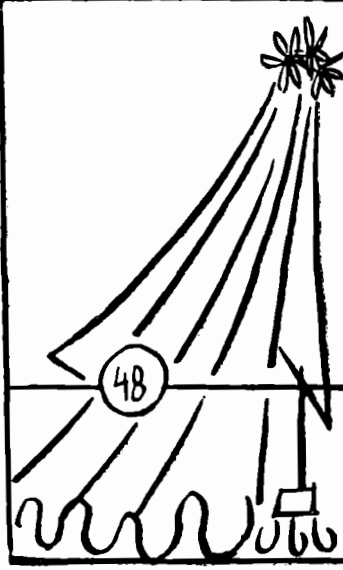
Dedim. Antikacı, heykeli paketlerken:

— Hay hay sayın efendimiz; emredersiniz, cevabını verdi. Yalnız lütfen isminizi söyley misiniz?

O anda şaşkınlıktan buz gibi donup kalmasaydım, muhakkak ki şu bizim beş bin liralık heykeli herifin başında parçalar-dım..»

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHİR
ÇİZEN - TURHAN SELÇUK

MESELEYİ BÜTÜN TEFERRÜATIYLA BİLİYORUM NERMİN HANIM...
SİZ SEVDİĞİNİZİ ZANNETTİĞİNİZ... DİKKAT BULURUN...
ZANNETTİĞİNİZ DİYORUM... EVET SEVDİĞİNİZİ ZANNETTİĞİ-
NİZ BİR ADAMIN ASLINDA DAŞ-
KA BİRİNİ SEVDİĞİNİ DUYUN-
CA DÜNYALAR BAŞINIZA
YIKILDI...

HALBÜKİ SİZ OLGUN VE İRADESİNE HAKİM BİR İNSANSINIZ.
BU DARBEYE MÜKEMMEL KARŞI KOYABİLİRDİNİZ.
KOYMADINIZ... ÇÜNKÜ BÖYLE ŞEYLERE ALIŞIK DEĞİLİNİZ.
BU SİZİN İLK MACERANIZ... ÇOK CİDDİYE ALDIĞINIZ
MÜHAKKAK.

EVET NERMİN HANIM... BU GÖNÜL MACERASINI O KA-
DAR CİDDİYE ALDINIZ Kİ... HEMEN ŞURACIKTA, Sİ-
ZİNLE AYNI APARTIMANDA OTURAN VE SİZİ GİZLİ
BİR AŞKLA SEVEN DİĞER BİR
ERKEĞİ FARKETMEDİNİZ BİLE.
GÖZLERİNİZE PERDE
İNMIŞTI ADETA...

FAKAT BU ERKEK HAYATINI HAYALLER ÜSTÜ -
NE DEĞİL DE REALİTELER ÜSTÜNE KURMUŞ,
MÜSPET GÖRÜŞLÜ, VE SABIRLI BİR ADAMDİ.
BEKLEMESİNİ BİLDİ.
ÜMİTSİZLİĞE DE
DÜŞMEDİ AS-
LA...

DEMİK SİZ BENİ...
AH BEN NE BUDALA
ŞEYMIŞİM ME-
ĞER...

BİLAKİS NERMİN HANIM...
SİZ ÇOK ZEKİ FAKAT AYNI ZA-
MANDA SAF VE TECRÜBESİZ
BİR İNSANSINIZ... BENİM SİRRI-
MI DABANIZ BİLE ANLADI
AMA SİZ HAYIR...

GÜNÜN BİRİNDE İRFAN BEYİN SİZİ HAYAL KIRIKLIĞINA
UĞRATAĞINI BİLİYORDUM. ÇÜNKÜ O DA SİZİ SEVDİĞİ-
Nİ ZANNEDİYORDU. AMA SEVMİYORDU... SİZ İKİ AYRI
KUTUPTUNUZ ONUNLA...

BU KONUDA EMİN OLMANIZ İÇİN UFAK BİR DENEME
YAPACAĞIZ... İRFAN BEY BURAYA GELECEK BİRAZ
SONRA... ONU SİZİNLE BAŞBAŞA BI-
RAKACAĞIM... ZERRE KA-
DAR HEYECANLANMAKSI-
ZIN BU İŞİ BİTİRECEK.
SİZ SEVGİLİ NER-
MİN... SİZİ İTİ-
MADIM VAR.

DEVAMI VAR

BİR MİRASCI BİR ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 41 —

Tüccarın Ticaret Odasına girmesi gibi, şair de ille Naime Hanım'ın Çarşamba salonuna girecek ki, onun şairliği tasdik edilmiş olsun.

Gelgelelim, Naime Hanım'ın Çarşamba salonuna girmek kolay değil, gayetle zor bir iş... Bir şair önce birçok basamaklardan geçecek, azbuçuk tanınacak şair diye, şiirlerinden bahsettirecek, bir şeyler bişeyler bişeyler yapacak ki, ancak ondan sonra Naime Hanım'ın Çarşamba salonuna girme hakkını elde edebilsin de sahici şairliği anlaşıl-sın.

Ben bunları öğrenince nasıl etsem de şu salona girsem diye derinden derine düşünmeye başladım. Yalnız ben değilim ha, daha birçok insan, Naime Hanım'ın salonuna girmek için uğraş-ıp duruyor.

Bu Naime Hanımın salonu, akademi filân gibi bir yermiş. Çok ünlü politikacılar filân da gelirmiş oraya, yani gelmeye can atarın ya, içlerinden ancak sanatsever olanlar lütfen kabul olunurmuş.

Ben artık bir polis hafiyesine döndüm. Onu tanıyan arkadaş-lara hep Naime Hanım'ı sorup, hakkında bişeyler öğrenmeye, bilgi toplamaya çalışıyorum. Bu kadar ilgilenmemin sebebi de, duyduğuma göre bu Naime Hanım fakir fukara olan şairlerin elinden tutar, onları adam eder-miş. Yani hem adam olmak için, hem de şairler arasına girmek için, Naime Hanım'la tanışmak-tan başka çarem yok. Edebiyat tarihine giden yol, Naime Ha-nımın salonundan geçiyor. Salo-nun devamlıları var ki, onlar ar-tık üstad...

Naime Hanım bir sanat eks-peri, o bir kere bir şiire «Güzel» dedi mi, tamam, o şiir güzel... «Şaheser» dedi mi, şaheser... Yeter ki o kadın damgasını vur-sun...

Naime Hanım için, birbirini tutmaz şeyler söyleniyor. Meselâ siz bana gönderen Sedat var ya, onun dediğine göre bu ka-dının eskiden sanatla, edebiyat-la hiç ilgisi yokmuş. Zengin bir kocası varmış. Günün birinde kadın durup dururken «Ben mu-harrir olacağım» diye tuttur-muş. Kocası zengin ya, Naime Hanım tek yazacak yer bulsun diye, karısı için hususî bir mec-mua çıkarmaya başlamış. Naime Hanım bu mecmuaya kadın me-seleleri üzerine yazmaya başla-mış.

Sedat da Naime Hanımı bu mecmua vesilesiyle tanımış. Ka-dının mecmuasına edebiyat ten-kidleri yazarmış.

— Bende o mecmuanın tam koleksiyonu vardır hâlâ... de-miştî.

— Aman, ne olur, görebilir miyim?

24

Sedat bir gün buluştuğumuz kahveye getirdi. Mecmua topu topu onbir sayı çıkmış. Hemen çevirdim sayfaları, Naime Ha-nımın yazılarını aradım, ama Naime diye bir imza yok. Meğer o zaman, Aysel Gülgül takma adıyla yazarmış. Maksadım, ka-dının yazılarını okuyup düşün-celerini öğrenmek de, bir kola-yını bulup tanışınca, ona göre konuşup görüşme girmek.

Hâlâ unutmuyorum, mecmua-nın ilk sayısındaki yazının baş-lığı şuydu:

«Cinsî münasebet saadetin öl-çüsü müdür?»

Yazı aşağı yukarı aklımda, şöyle bişeydi:

«Ruhîyatçı bilmem kim -şim-di unuttum adını- yaptığı tetkik sonunda şu neticeye varmıştır ki, cinsî münasebet saadetin öl-çüsü olsaydı, mevcut ailelerin yüzde sekseni çoktan yıkılmış olurdu. Mesut aile yuvalarının yüzde sekseninde cinsî münase-betin tatminkâr olmadığı bir ha-kikattir. Buna rağmen...» falan filân...

Bu yazı çıkar çıkmaz, Naime Hanımın kocası çok kızmış,

— Sen evimizin sırlarını nasıl açıklarsın, ben bunun için mi sana mecmua çıkartıyorum? de-miş.

Bunun üzerine Naime Hanım da mecmuanın ikinci sayısında «Analık ve karılık» başlıklı daha terbiyevî bir yazı yazmış. Diyor-du ki yazısında:

«İlk çocuk dünyaya geldikten sonra izdivaç sarsıntılar geçirir. Çünkü erkeğin baba olma iste-ğini, kadın, kendisini sevmediği mânasına alır. Erkek de, çocuk dünyaya geldikten sonra karısı-nın kendisiyle eskisi kadar ilgi-lenmediğinden şikâyet eder. Ana-lıkla karılık birliktelik yürütmek zordur. Onun için anneler, bir göğüslerinden yavrularını emzi-rirlerken, öbür yanlarının da ko-calarına ait olduğunu unutma malıdırılar.»

Hele «İhanet bir suç mudur?» başlıklı bir yazı vardı, onu hiç unutamıyorum:

«Henüz insanları hatâları ile kabul edecek bir toplum ahlâkı anlayışına maalesef gelinemedi-ği için, bugün hâlâ ihanet bir suç sayılmaktadır.

İhanet ettiğiniz düşüncesini kocanızın kafasından silmek için suçlara dikkat etmelisiniz:

1 — Beğendiğiniz erkek tiple-rini kocanıza samimiyetle anla-tınız ki, beklenmedik ânî durum-larda kocanız bir sürprizle kar-şılaşmış olmasın.

2 — Herhangi bir erkek sizi rahatsız ediyorsa, bu durumu kocanıza anlatınız ki, o erkeğin evinize rahatça girip çıkmasını temin ederek dedikoduları ön-lesin.

3 — Aile dostlarınızdan birinin sizin için kötü niyet beslediğini anlarsanız, önce bunu kocanıza anlatın, sonra da o erkeği sık sık evinize davet ederek koca-nızla dost olmalarını sağlayın...

Mecmuanın onbirinci sayısına gelince Naime Hanım'la kocası-nın arası iyice açılmış. Adam «Sen bizim bütün aile esrarımızı fâş ettin âleme» diyormuş. Nai-me Hanım da kocasına «Ben re-alist bir muharririm» cevabını veriyormuş.

Bunlar da yetmezmiş gibi, bu sefer de Naime Hanım «Aşk spor mudur, değil midir?» diye kocasıyla sıkı bir tartışmaya gir-mez mi? Efendim, kadının man-tığı çok kuvvetliymiş. Bu kuv-vetli mantığıyla bir kere koca-sını, aşkın da otomobil sürmek gibi, avlanmak gibi bir spor ol-duğuna inandırabilirse, ondan sonra rahat edecek. Adam, koca-lık vazifesi bakımından araya bir yabancının ortak olarak gir-diğini görüp de kızacak olursa, Naime Hanım da ona «Ayol, ne kızyorsun, biraz spor yapıyo-rum» diyecek. Gelgelelim, kocası artık buna dayanamamış «Anla-sılan, sen beni sevmiyorsun, ay-rılalım...» demiş. Herif Karun gibi zenginmiş, onun için Naime Hanım kocasından ayrılmak istemiyormuş. Kocasına «Nan-kör!» demiş, «seni sevmesem, hiç bu kadar fedakârlıkta bulu-

nur muydum... Geçen sene Pa-ris'teyken, seni görmek için on-beş günlüğüne Avrupa'yı bırakıp da yanına gelmedim mi? Bu fe-dakârlığı nasıl da unuttun? Yazık, sen kadın kalbinden an-lamıyorsun.»

Kocası mecmuayı kapattırmış. Ben o zamanlar bu Naime Ha-nım yüzünden bir dedektif olup çıktım.

Efendim, bu kadın, benim an-ladığıma göre, mânen tatmin olmak istiyor. Kocası da iş ada-mı, mânevî dalgalara vakti yok ki, ne yapsın... Ben de iş ada-mıyım ama, bir zamanlar şiirle de uğraştığımdan bu dalgalar-dan anlarım. İşte şiirin hayatta faydası budur; benim manevî dalgalara da aklım erer.

Kocası mecmuayı kapatınca Naime Hanım da, sosyetenin akıl hocası oluyor, bu sefer es-kiden mecmuada yazdıklarını, ihtiyacı olanlara ağızdan anlat-maya başlıyor. Bilenlerden din-lediğime göre, Naime Hanım'ın evi o zamanlar, bir özel okula dönmüş, bütün yüksek sosyete oraya dadanmış. Ev dolup dolup taşıyormuş. Meselâ, kızlarına nasıl koca bulacaklarını öğren-mek isteyen Yüksek Sosyete'ye mensup anneler, akıl danışmak için Naime Hanım'a koşarlarmış. Yüksek sosyeteden bir kız ko-casız kalmaz katlyen ama, de-mek bunlar orda bile koca bu-lamıyacak cinsten olanlar...

Naime Hanım, dersini verir-miş onlara:

«Kızlarınızın davetine erkek arkadaşları gelmiyorsa, anne o-larak bu daveti siz yapmalısınız ve erkek arkadaşınızı kızınızla ev-de başbaşa bırakmalısınız. Kızla-rınız, erkekleri umacı sanmama lıdırılar; erkeklerin umacı olma-dıklarını bilfiil tatbikatla öğren-melidirler. Kızlarınıza, kendile-rine güvenmeleri için, tecrübeler kazanmaları için yardım ediniz!»

Kadınlara da ders verirmiş: «Kocanızı sıkmayınız, serbest bırakınız ki, siz de serbest kala-sınız! Siz kendi hayatınızdan da bilirsiniz ki, insanlar kendile-rine yasak edilen şeylere koşar-lar. Kocalarınıza hiçbir şeyi ya-sak etmeyin ki, siz de yasaktan kurtulabilesiniz. Bütün kadınlar, kocalarını serbest bırakmazsa, bu durum, sizin için de felâket olacak demektir!»

Gitgide bu Naime Hanım, bir dişi evliya gibi bişey olmuş. Başı darda kalan ona koşarmış. Niye-ti, verdiği bu dersleri bir kitap-ta toplamakmış.

(Devamı var)

Akbaba

● Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ :
Ergin Ortay

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-lığı 25 lira. Yabancı memleket-lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

©

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

©

Fiyatı : 100 kuruştur.

Yazısız

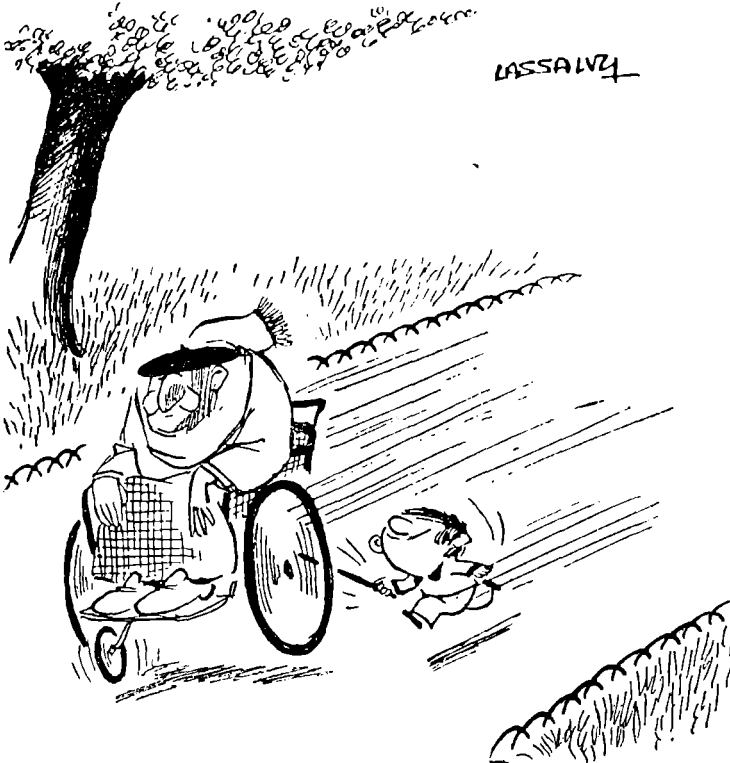
Korku dağları bekler

Adam; yoldan geçen bir taksiyi çevirir. Tam bineceği sırada, biri gelip ondan önce arabaya atlar. Adam:
— Affedersiniz, der, ben sizden evvel arabayı çevirdim.
Beriki başını sallar:
— Evet, fakat rica ederim bırakın ben gideyim, çok acele gitmem lazım, çünkü karım her an bir çocuk bekliyor.
Adam, sözünü keser:
— Fakat benimki daha önemli, karım beni bekliyor!..

Nasıl şarkı söylerler?

Bir gazeteci merak etmiş, muhtelif milletlerde müziğin nasıl dinlendiğini incelemiş. Şu kısa sonuca varmış: :

İtalya'da: Halk, şarkıcıyla birlikte şarkı söylerler.
İspanya'da: Halk konuşur, şarkıcı şarkı okur.
Amerika'da: Halk şarkı söyler, şarkıcı konuşur.
Fransa'da: Halk da konuşur, şarkıcı da konuşur.

Yazısız

Ne düşünüyormuş

Kadın çocuğu ile Paris'te sanat müzesini geziyorlardı. Bir aralık Roden'in meşhur «düşünen adam» heykelinin önünde durdular. Çocuk sordu:
— Anne bu çıplak adam ne düşünüyor?
Kadın, kısa bir tereddüitten sonra cevap verdi:
— Ne giyeceğini düşünüyor!..

Menfaat dünyası

Hasta, doktora:
— Biz okuldan beri arkadaşsınız, benden hiç muayene ücreti almazsın, onun için seni düşün-düm ve vasiyetnamemde yazdım.
Doktor:
— Teşekkür ederim.. Yalnız bana biraz evvel size yazdığım reçeteyi verin onda bazı değişiklikler yapayım!..

Âdem — Bak Havva, dünya ne kadar değişmiş... Günaha girmek için bile para lâzım!

Yaş

Öğretmen, talebeye sorar:
— 1922 de doğan bir kimse, bugün kaç yaşındadır?
— Erkekse 42 yaşında, kadın-sa Allah bilir!..

Vesikalar

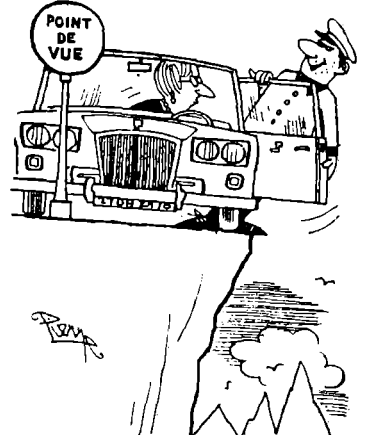
Güney Amerikanın devletlerinden birinde ihtilâl olur. Diktatörün sekreteri kendisine telefon edip haber verir ve ilâve eder:
— Arşivi yakalım mı?
Diktatör cevap verir:
— Evet, yalnız vesikaların birer kopyesini alın!..

Balık avı!

Adriano, balık avlama meraklısı idi. Bir gün arkadaşlarına:
— Dün gece çok enteresan ve heyecanlı bir rüya gördüm, dedi, تنها bir kıyıda tek başıma avlanıyordum, birdenbire karşımda Lollobrigida'yı Bikini mayo ile oturduğunu görmeyim mi?... İkimizden başka kimsecikler yoktu kayıkta..
Bir arkadaşı sözünü kesti:
— E, sonra ne yaptın?
— Sonrası yok.. Balık avlamaya devam ettim ve dört kiloluk bir balık yakaladım!

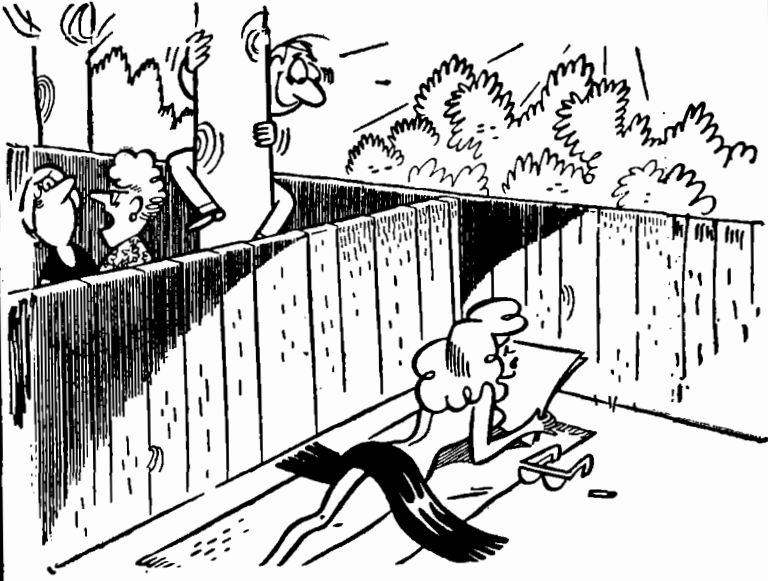
Dilenci

Madrid'te, gelip geçen turistlerden sadaka isteyen bir dilenciye turistlerden biri çıkışır:
— Sapa sağlam adamsın, çalışıp ekmeğini kazansan olmaz mı?
Dilenci, turistin yüzüne ters ters bakar:
— Ben senden para istedim, nasihat değil!

— Aman hanımefendi, basamağa dikkat ediniz!..

Dünya Karikatürleri

-BİZİMKİNE BU AĞAÇ SEVGİSİ NERE-
DEN GELDİ BİLMİYORUM.. SABAHTAN AK-
ŞAMA KADAR AĞAÇLARLA KUCAK KUCAĞA!..

İTFAİYESİNİN DÜĞÜN TÖRENİ...

-BENİMLE EVLENİR MİSİN?
-NE O?.. SARHOŞ OLDUN GALİBA!..

İMTİHANDA:
-PROFESÖR NASIL?
-ÇOK SIKILGAN...GELECEK SENE GÖRÜŞÜRÜZ,DEDİ!..

SİZE DE BİR YUVA

İkramiyeli Aile Cüzdanı
her ailenin uğurudur

YAPI VE KREDİ BANKASI

AK

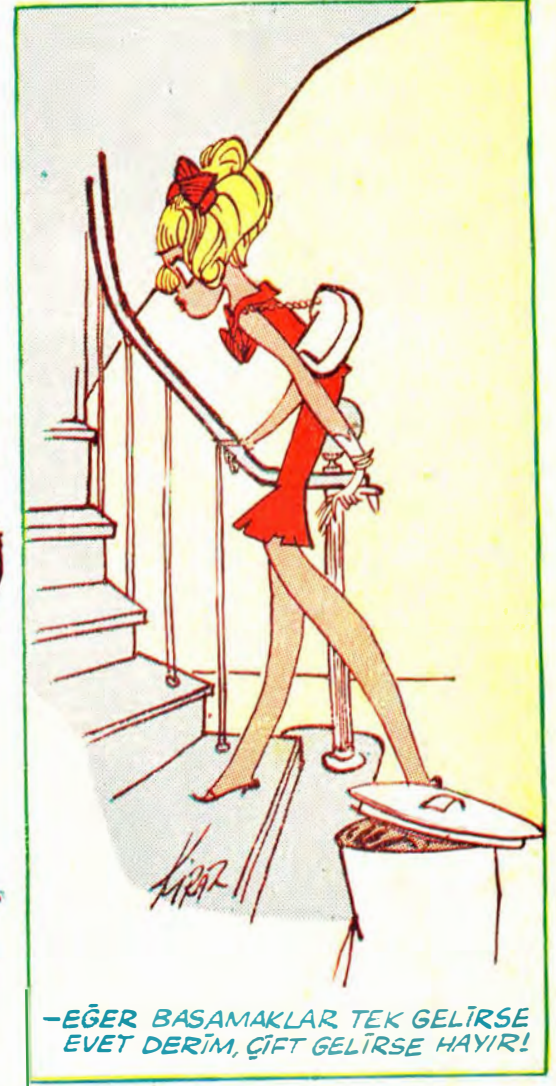
HA

HA

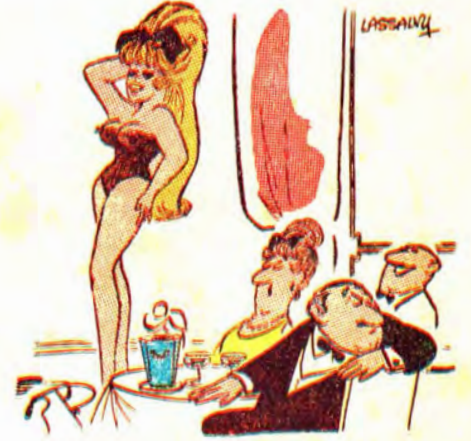

CAFER ZORLU

-KUSURA BAKMA GÜZELİM, BENDE MAVİ HASTALIK VAR!

-EĞER BASAMAKLAR TEK GELİRSE EVET DERİM, ÇİFT GELİRSE HAYIR!

-HADİ MÜSAADE ETTİM, BİRAZ BAK!

-ORASI DERİN, DERİN...SENİN YÜZEBİLECEĞİN YER DEĞİL!

-KESİN CEVABIMI VERİYORUM-BELKİ...